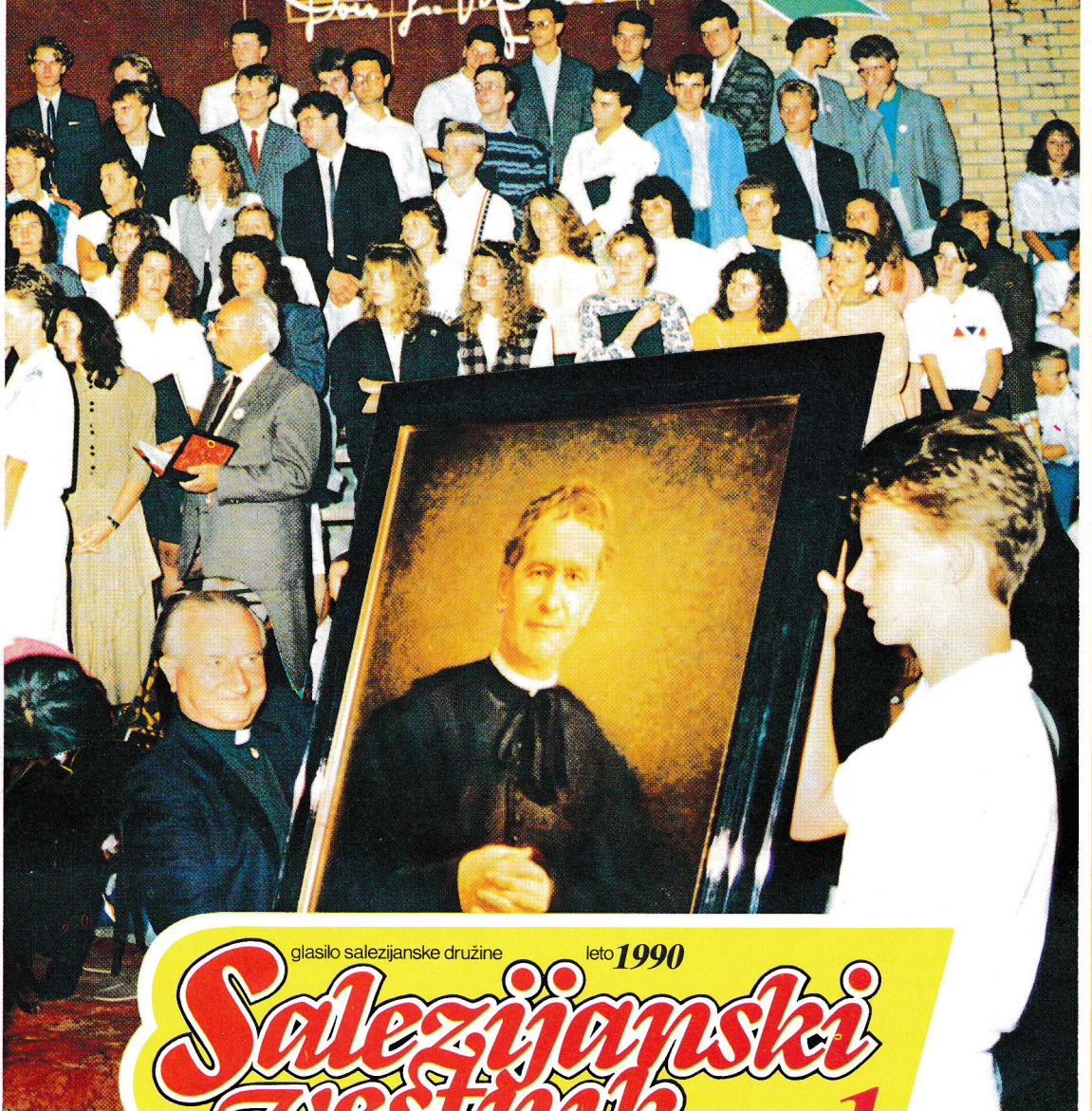
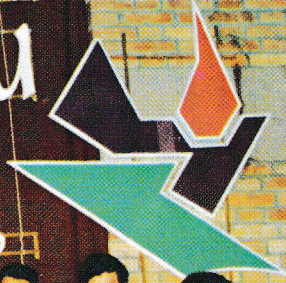

POKLICANI K LJUBEZNI IN DAROVANJU

San. S. V. S. u. d.

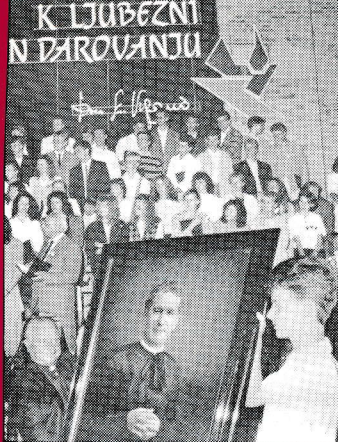
glasilo salezijanske družine

leto 1990

Salezijanski vestnik

številka

1

Slika na naslovni strani:
Obisk vrhovnega predstojnika
g. Egidija Viganója
na Rakovniku 24. IX. 1989

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik Tone Ciglar
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj
Opremil Bojan Klančar

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja
Republiškega komiteja za
kulturo je Salezijanski vestnik
oprosičen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 39 izda-
jah in v 18 jezikih (letna naklada
prek 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je
Vestnik vez med člani
salezijanske družine. Izhaja
štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar,
ki nam pomaga pri kritju
stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Spoštovani člani salezijanske družine, dragi bralci Sa-
lezijanskega vestnika: vsem vam velja iskren pozdrav
na začetku novega leta z voščilom, da bi bilo srečno in
blagoslovljeno! V marsičem ga bomo prehodili skupaj,
vsekakor pa v duhovnem občestvu velike don Boskove
družine. Salezijanski vestnik nas bo povezoval, obveščal,
duhovno poglabljal; tako se bomo štirikrat letno prijateljsko
pogovorili. Tu, na Rakovniku, v svetišču Marije Pomo-
čnice, je za vsakega izmed vas zagotovljen molitveni spo-
min.

Naj vas opozorim na nekaj stvari.

Velik napor vlagamo v to, da bi Salezijanski vestnik vršil
svoje poslanstvo. Vendar stroški naraščajo tako vrtoglavo,
da smo bili prisiljeni ukrepati: obseg Vestnika smo zma-
njšali za 8 strani (z 32 brez ovitka na 24). Potrudili se bomo,
da to ne bo pomenilo vsebinskega siromašenja in krčenja.

V glavnem naredimo vse doma, brez vsakih honorarjev,
razen papirja in tiskanja. Sami pišemo, tipkamo, mon-
tiramo, zlagamo, spenjamo, obrezujemo, pakiramo in raz-
pošiljamo, prav tako je z vso upravo. Z darovi krijemo
nekako polovico stroškov, drugo krije Salezijanski inšpek-
torat iz drugih virov (darov).

Upamo, da boste našli veliko zanimivega branja: tako v
pogovoru, na mladinski, misijonski strani ali v srečanju z
besedo vrhovnega predstojnika sotrudnikom in vsem bral-
cem Vestnika, pa o Mariji Pomočnici, iz zgodovine, seveda
veliko kratkih novic.

Dovolite, da bi vas prav lepo prosil naslednje: če bi nam
radi spregovorili o kaki stvari, ki se vam zdi pomembna,
nam pišite, objavili bomo med pismi bralcev; če menite, da
ste imeli posebna doživetja ali bili milostno uslišani na
priprošnjo Marije Pomočnice, nam to sporočite; prav tako
vas prosimo, če imate kakšne reči (pisma misijonarjev,
fotografije, listino podpornika svetišča Marije Pomočnice
ali drugo), ki bi jih lahko odstopili za naš arhiv (četudi samo
fotokopijo), nam sporočite, da se domenimo; tudi prosimo
vse, ki ste bili (uradno) vključeni v Zvezo salezijanskih
sotrudnikov, da se nam oglasite in pošljete svoj naslov.

Vse dobro in lepo pozdravljeni!

Tone Ciglar

**Cenjeni vsi
don Boskovi pri-
jatelji,
lep pozdrav
in vso srečo
božjega blagoslo-
va v novem letu
1990 vam želim!**

Znova smo na odprtem morju prihodnosti. Opazili boste, da je nov urednik Salezijanskega vestnika, ki pa je že v začetku tega šolskega leta z ljubeznijo "sprejel" vse don Boskove sotrudnike in postal njihov duhovni spremljevalec. Iz srca se sobratu Tonetu Ciglarju zahvaljujem za to velikodušnost, kakor se iz srca zahvaljujem za vztrajnost dosedanjemu uredniku sobratu Bogdanu Kolarju in dosedanjemu voditelju don Boskovih sotrudnikov sobratu Ivanu Zupanu. Glejte, to so dogodki v naši skupni solezijanski družini, ki v nas zbujejo medsebojno zaupanje, hvaležnost in željo po sodelovanju. Vem, da Vam molitve v te namene sploh ni treba priporočati, ker jo nadvse cenite. Rad pa bi prav z vsakim izmed vas razmišljal o treh zadevah.

1. Vsi se moramo nujno duhovno poglobljati. Sv. Janez Bosko nam je zato priporočil mesečno duhovno obnovo. To pomeni, da si je treba vzeti enkrat mesečno vsaj nekaj ur časa, ko:

- več razmišljamo o svojem življenju;
- bolj pozorno prisluhnemo božji besedi;
- temeljiteje pripravljeni v zakramentu svete spovedi popravimo preteklost in načrtujemo prihodnost;
- sprejmemo v zakramentu evharistije "kruh močnih";
- zvemo, kaj se dogaja med nami, in se v pogovoru odločimo, kako bomo mi odgovorili na božji klic;
- molimo drug za drugega, da bi bili vedno in dobro pripravljeni za srečanje z Gospodom.

Tako duhovno obnovo navadno opravimo konec meseca, ko še močneje čutimo minljivost življenja. Kdor to duhovno obnovo iskreno redno opravlja, bo brez dvoma živel duhovno svobodo in vedno ohranjal zaupanje v dobrega Boga. V našem času je to vsekakor velikega pomena.

Za zdaj se takih duhovnih obnov gotovo lahko udeležujete popoldne vsako zadnjo nedeljo v mesecu na Rakovniku v Ljubljani, v Boštanju in v Veržeju.

Prav bi bilo, da bi se vsi don Boskovi prijatelji sami zavzeli in se zbirali k duhovnim obnovam še v drugih krajih.

2. Don Boskovi prijatelji so vedno širitelji veselega in lepega sporočila. Pisatelj Dostojevski trdi, da bo "lepota rešila svet". Sv. Janez Bosko je bil zato mojster lepega pripovedovanja in pisanja. Širil je dobre knjige, časopise in revije z nadčloveško močjo. Prosim Vas, postanite apostoli verskega tiska in vseh drugih oblik verskega sporočila.

3. Sveti Duh je v Cerkvi obudil toliko različnih oblik poklicev za odreševanje ljudi! Ste mislili, koliko dobrega lahko naredi zavzeta župnijska gospodinja, zvest zakristan, delavem član župnijskega pastoralnega sveta, duhovno globok katehet - katehistinja; da o duhovnikih, redovnikih in misijonarjih sploh ne govorim. Vsak don Boskov učenec ima velik čut za čisto konkretne potrebe ("ne ljubimo z besedo in jezikom", prim. Jn) svoje domače Cerkve.

Mene, recimo, zelo zaposluje vprašanje novih poklicev salezijanskih sobratov pomočnikov in don Boskovih prostovoljk; pa seveda nič manj vprašanje poklicev za hčere Marije Pomočnice, salezijance duhovnike ali diakone in tudi župnijske gospodinjke...

To je naša skupna velika odgovornost.

V zaupanju in hvaležnosti, da se bomo podpirali, pristrčno z Vami!
Stanislav Hočevar inšpektor

APOSTOL NA INVALIDSKEM VOZIČKU

Božja pota so čudovita.
Kadar nas zanese tja, ostrmi-
mo nad čudeži.
Ti se dogajajo velikokrat tam,
kjer bi najmanj pričakovali.
Koliko zdravih, krepkih,
v ugodnih okoliščinah,
pa ne samo da ničesar
ne naredijo za druge, še sami
niso srečni in zadovoljni.
Če boste v Beli cerkvi nekaj
kilometrov od Otočca zavili
v hrib na Vinji vrh, boste na
samotnem kraju ostrmeli
pred materialno revščino
razpadajočih poslopij
in nad duhovnim bogastvom
edinega prebivalca -
g. Fanike Koštomaj!

Nam lahko predstavite svojo družino?

Rodila sem se v številni družini enajstih otrok; pet fantov in šest deklet. Mama in oče sta bila zelo verna. Tudi nas otroke sta vzgajala v veri z besedo in zgledom. Med seboj smo se zelo dobro razumeli.

Kako se je preživljala tako številna družina?

Živelimo v revščini in pomanjkanju. Težko je bilo priti do denarja. Leta 1925 smo se odločili trije iz naše družine in dve sosedovi, da gremo obirat hmelj v Savinjsko dolino. Šli smo kar na slepo, saj nismo bili nikjer naročeni. Do Sevnice smo šli peš, do Žalca pa z vlakom. Tam smo začeli povpraševati, ali nas kje potrebujejo. Končno so nas sprejeli

Pikelnovi v Grižah, čeprav so imeli 40 obiralcev iz Prekmurja in hrvaškega Zagorja. Ko smo tu končali obiranje, smo se z bolečimi prsti odpravili še proti Braslovčam. Za osem dni nas je sprejel g. Kos, s katerim sva se dogovorila, da mu bom v prihodnje jaz poskala obiralcev. Tako sem mu zbirala obiralce hmelja 15 let, vse do vojne, saj se je pri tem kar dobro zaslužilo.

In sedaj ste na invalidskem vozičku?

Že več kot 21 let sem na invalidskem vozičku, od tega kar 18 let sama v tej hiši. Padla sem s kozolca in si zlomila hrbtenico; tako so mi odpovedale noge. Poleti in pozimi me zebe v noge, kakor da bi bile v snegu, obenem pa peče, kakor da bi bile v ognju.

Nimam navade jamrati, pa saj mi tudi nihče ne bi verjel, ker sem vedno vesela, ko me kdo obiše. Koliko trpim, veva le jaz in On, ki biva nad nami. Bog že ve, zakaj mi je poslal ta križ. Večkrat sem že rekla: Hvala Bogu, da nisem še slabša. Tudi veliko lepega sem doživela na vozičku, česar gotovo ne bi, če bi bila zdrava.

Zakaj ste tako zaljubljeni v svoje "udobje" na Vinjem vrhu?

Božja volja je bila, da sem ostala doma. Rada sem na tem hribu. Lepo je tukaj, nikjer lepše. Tukaj sem bila rojena in tukaj želim umreti - pa še ne sedaj, kajti tisto hranim za nazadnje!

Kakšni pa so vaši stiki s svetom?

S svetom nimam veliko zvez. Ko nikomur ne koristiš, te ljudje kar pozabijo, razen nekaterih, ki zares zaslužijo vso pohvalo. Bog bo njihov plačnik.

S čim se pa največ ukvarjate?

Imam veliko rož in z njimi je tudi delo. Njveč pa se ukvarjam z molitvijo. Toliko načrtovanih namenov imam za vsak dan, da večkrat ne zmorem vsega. Veliko berem, najraje o misijonih in o spreobrnjenju grešnikov. Hvala Bogu, da lahko berem pri svojih 83-tih letih brez očal. Berem in pišem pa leže, saj mi sede črke kar plešejo pred očmi.

Kaj vas najbolj osrečuje?

Neizmerno je moje veselje in sreča, kadar se daruje v moji revni hišici sveta maša. Največkrat jo daruje g. Ciglar s sobrati salezijanci. Vsak prvi petek pa z veseljem pričakujem g. župnika, ki mi prinese sveto obhajilo. To me osrečuje in mi daje pogum v samotii.

Kaj je tisto, kar vas najbolj drži pokonci?

Veselje do življenja, zaupanje v Boga, molitev in dobri prijatelji; to mi daje pogum, da vzdržim v takih razmerah, v kakršnih sem. Prav zato sem srečna in zadovoljna na bolniški postelji bolj kakor kraljica na svojem prestolu.

Prej ste omenili salezijance; kako ste jih spoznali?

Pred več kot desetimi leti smo romali bolniki in invalidi v Lurd. Na vlaku sem se pogovarjala z g. Turšičem. Zbiral je prostovoljne prispevke, ne vem več za kaj. Dala sem 100 din. Danes to ni nič, takrat pa je bilo veliko. Zapisal si je moj naslov. Čez nekaj dni sem

prejela Salezijanski vestnik. Od takrat ga redno prejeman. Všeč mi je in rada ga berem.

Kako ste zvedeli za mašno zvezo?

O mašni zvezi sem brala v Salezijanskem vestniku. Vendar ni bilo napisanega nič točnega, kako se je možno vključiti v mašno zvezo, kdo se lahko prijavi in kako je z darovi. Potem pa sem poslala kar na Salezijanski zavod na Rakovniku dar za tri maše in pripisala tri imena. Čez nekaj dni sem dobila odgovor. Pisal mi je g. Stritar in tako se je začelo.

Potem ste mnoge pridobili, da so se vključili v mašno zvezo?

Če me je kdo prišel obiskat ali sem kam šla, sem vedno priporočala, naj se vključijo v mašno zvezo. Silila nisem nikogar. Vseeno sem požrla na ta račun mnogo pikrih besed, kar pa me ni prizadelo. Vztrajala sem. Ker sem si veliko dopisovala z invalidi, še več pa z zdravimi, sem tudi v pisnih navduševala za mašno zvezo. Zaupnim prijateljem sem naroča-

la, naj tudi oni koga pridobijo. Tako so res nekateri veliko pomagali, nekateri pa so se sami vpisali. Natančno niti ne vem, koliko članov se je vpisalo v mašno zvezo na mojo pobudo. Osebnost sem poslala na Rakovnik darove za 203, kolikor je pač takrat znašal mašni dar v tistem času. Koliko je članov, pa ne vem, saj so se ponekod vključevali kot celotne družine, druge kot posamezni člani.

Gotovo ste vključeni tudi v gibanje Prijatelja?

Od Prijatelja me večkrat obiščejo. Kar nekajkrat so me peljali tudi na srečanje ali na ogled razstave bolnikov. Pri teh razstavah vedno sodelujem. V Prijatelja pišem prispevke, ob petkih pa smo vsi povezani med seboj v molitvi.

Česa bi si najbolj želeli?

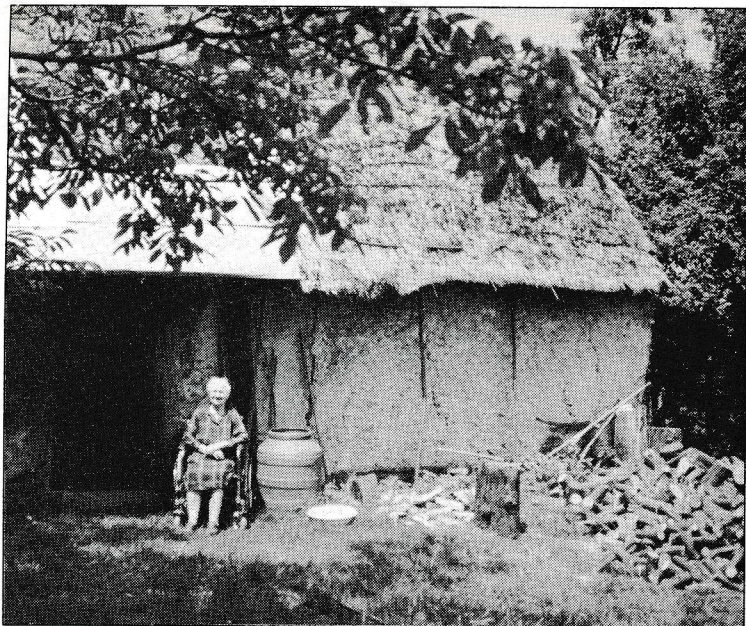
Žalostno je vsak dan poslušati, koliko je mrtvih in koliko ranjenih. Najbolj bi želela, da bi med narodi vladala ljubezen in mir na svetu, da ljudje ne bi nasilno trpeli in umirali.

Kakšno je vaše sporočilo bralcem, posebej mladim?

Vsem skupaj bi priporočila, posebno mladim, da ne pozabite Boga! Bodite pošteni in dobri delavci v svojem poklicu. Bog vas je postavil tja, kjer vas potrebuje.

Vaše sporočilo bolnim, osamljenim, potrtim...

Potrtim in osamljenim priporočam: ne mislite na svoje težave, saj jih nimate samo vi. Molite rožni venec, izročite se božji previdnosti in v varstvo Mariji Pomočnici, pa boste vse težave lažje prenašali.

RAKOVNIK SALEZIJANSKI DNEVI

Zadnje dni avgusta je bilo na Rakovniku dvodnevno študijsko srečanje z naslovom Mladinska pastorala - potrebe in možnosti. Srečanja se je udeležilo lepo število sobratov salezijancev. Prisluhnili smo trem predavanjem. Mladinski kaplan Milan Knep je govoril o težavah duhovnikov pri delu z mladimi danes ter o pripravah in načrtih za Mladinski verski tabor. Sobrat Jože Vidic je podal prerez mladinske pastorale v župniji Cerknica. Vinko Kobal, župnik iz Godoviča, pa je posredoval svojo izkušnjo dela z mladimi in predstavil tedne duhovnosti, enotedenska duhovna srečanja, na katerih se vsako leto zbere več sto mladih iz vse Slovenije. V pogovoru je bilo nakazano veliko možnosti, s katerimi bi salezijanci popestrili delo za mlade v naši inšpektoriji. Daj Bog, da bi bile vse izrečene besede seme, ki bi v vsakdanjem življenju obrodilo obilen sad.

LMc

BOŠTANJ ZADNJE NEDELJE V MESECU

V čast našemu ustanovitelju, ki je umrl zadnji dan v mesecu (januarju), imamo salezijanci po vsem svetu vsakega zadnjega v mesecu spominski dan svetega Janeza Boska, vsako zadnjo nedeljo v mesecu pa za prijatelje don Boska, sotrudnike, dobrotnike in molivce za duhovne poklice kratko duhovno obnovo, ki jo imenujemo vaja za srečno smrt.

Na začetku novega pastoralnega leta, v avgustu, je župnik povabil farane, da bi obnovili pobožnost zadnjih nedelj v mesecu.

Odzvalo se je presenetljivo veliko število vernikov. Enako je bilo zadnjo nedeljo v septembru, ko smo molili za duhovne poklice (saj je prav tisto nedeljo rojak Martin Lisec na Rakovniku napravil večne zaobljube). Hoteli bi še naprej ohranjati prelepo izročilo boštanjske fare, ki je v zadnjih petdesetih letih Cerkvi dala okrog deset duhovnikov, redovnikov in redovnic. Po pobožnosti se je kar dvanajst navzočih vpisalo med molivce za duhovne poklice.

Ivan Zupan

BLAD DVOJE NOVIH SRC ZA BOGA IN ZA MLADE

"Tukaj sem, Gospod, kakor Marija želim biti znamenje tvoje ljubezni med mladimi." To je misel, ki povzema duhovno ozračje prvih avgustovskih dni v raju pod Triglavom. Dom duhovnih vaj so napolnile sestre, ki so v osemdnevnih duhovnih vajah poglobljale svojo poklicanost. Med njimi sta bili tudi misijonarki s. Marica Jelić z Madagaskarja in s. Agata Kociper iz Brazilijske ter dve novinki, ki sta se po dvehletnem noviciatu v Castalgandolfu pri Rimu vrnili v domovino. Za njiju so bili ti dnevi duhovnih vaj neposredna priprava in preludij v veliko slovesnost njune podaritve Bogu po redovnih zaobljubah.

Slovesnost zaobljub je bila 5. avgusta v župnijski cerkvi, ki jo je vodil inšpetkor g. Stanislav Hočevvar. Napis "Pridi, nevesta Kristusova" je pozdravil novinki, ki sta v spremstvu svojih staršev stopali pred oltar. Vse svoje upanje sta postavili v Boga, v njem sta našli zaklad, ki more nadomestiti vse drugo. Zato sta mu odgovorili: "Gospod, poklical si me, tukaj sem!"

Položili sta svojo mladostno silo in vse svoje življenje Bogu na oltar. Odslej naj bosta posvečeni Bogu in darovani v vsakodnevem služenju mladim. Kakor don Bosko sta obljubili, da bo vsak njun utrip srca namenjen njihovi vemu rešenju. Postal sta hčerki Marije Pomočnice in s tem "pomočnici mladim", kakor je v homiliji povedal inšpetkor. "Medtem ko bosta vsak dan globlje odkrivali veličino Boga, posredujta njegovo ljubezen današnjemu svetu, posebno mladim..." Vsaka je potem osebno izpovedala, da hoče živeti po evangeljskih svetih v duhu svetega Janeza Boska in svete Marije Mazzarello. Zaobljube je sprejela s. Marjeta Sraka, predstojnica vizitatorije. Novi redovnici, s. Milena Derlink (Železniki v Selški dolini) in s. Damjana Tramte (Škocjan pri Novem mestu), sta tako postali novi članici Družbe hčera Marije Pomočnice.

s. Damjana Tramte

RAKOVNIK MISIJONSKA TOMBOLA

Kot že nekaj let so tudi letos ministranti župnije Rakovnik organizirali misijonsko tombolo. Z velikim navdušenjem so prodajali srečke in spodbujali ljudi, da so jih kupovali in še prispevali dobitke za tombolo. Tovarna koles ROG je prodala športno kolo s 45% popustom; darovi pa so prišli celo iz Prekmurja in Brežic (ozimnica in postelja).

V nedeljo 22. oktobra ob treh popoldne je bila cerkev Marije Pomočnice polna otrok in njihovih staršev. Na začetku smo ob navzočnosti misijonarja g. Andreja Majcna s pesmijo in molitvijo osmislili namen tombole, saj je izkupiček bil namenjen našim misijonarjem. Vsi smo bili veseli, da

so nagrade šle v prave roke, saj so jih največini dobili tisti otroci, ki so sami največ prispevali k lepemu in uspešnemu poteku tombole. Ob tem dogodku smo skušali vsaj nekoliko poživiti misijonsko zavest. Misijonarji niso samo v tujih deželah, ampak smo tudi doma, povsod, kjer za misijone živimo in delamo.

štp

BLLED **OBCNI ZBOR SESTER HMP**

Od 22. do 25. oktobra 1989 je na Bledu potekal občni zbor vizi-tatorije sester hčera Marije Pomočnice. Sodelovalo je 18 zborov-alk. Tema zbora je bila Vzgoja deklet - prispevek HMP k novi evangelizaciji. Začetno slovesost je vodil g. inšpektor Stanislav Hočevar, sklepno pa g. Valter Dermota; nakazala sta pomen zbora tako za sestre HMP in za salezijansko družino, kakor tudi za krajevno Cerkev.

Udeleženke zbora, kakor tudi druge sestre HMP, se zahvaljujemo Bogu, Mariji Pomočnici in vsem, ki ste nas podpirali z molitvijo!

sestre HMP

RAKOVNIK **DVOJNO PRAZNOVANJE**

V teh mesecih mineva 20 let od ustanovitve mladinskega pev-skega zbora Marije Pomočnice na Rakovniku. Ta jubilej smo proslavili že 17. junija. Bilo je lepo sobotno popoldne. Na griču ob Golovcu smo se zbrali nekdanji člani - od Primorske do Prekmur-ja. Še posebej nas je s svojo nav-zočnostjo razveselil dolgoletni zborovodja g. Anton Rozmarič, letošnji srebrnomašnik. Zborovo-dja g. Lojze Dobravec pa je na

žalost bil zadržan, zato je svoje znanje pokazala ena izmed pevk, ki je vodila pevsko vajo. V začetku je zvenelo nekoliko razglašeno, potem pa so se glasilke upele, tako da smo pri večerni maši s svojim petjem presenetili navzoče. Naše petje je prihajalo iz srca v zahvalo Mariji Pomočnici za vse lepo, ki smo ga v času svoje mladosti doživeli, in v prošnjo, da bi te pevske vrednote znali dajati naprej, prihodnjim rodovom. Pri-srčno in domače nas je nagovoril naš slavljeneč g. Rozmarič.

Slavnost smo nadaljevali s prijetnim večerom. Tem za pogo-ovor ni zmanjkalo, saj so nekateri v tem času zamenjali stran, vsi pa smo prišli do svojega poklica. Na žalost pa nas le malo posreduje pevski talent novim župnijam, v katerih bivamo. Bog daj, da bi to srečanje v nas prebudilo zavest, da je tudi posluš božji dar, s katerim moramo trgovati kot dobri in zvesti oskrbniki. Naglo se je iztekla dan in prehitro je prišlo slovo, seveda v upanju, da se še kdaj srečamo!

Alenka Javornik
Marinka Kocjan

K MARIJI POMOČNICI PO RESNICI IN LEPOTI, PO DOBROTI IN MOČI

Voditelji duhovnega življenja, predvsem papeži in veliki bratje svetniki, nas vabijo k poglavljeni marijanski pobožnosti.

Pavel VI. priporoča "pot resnice", to je preučevanje sveto-pisemskih besedil, izročil cerkvenih učiteljev in bogoslužnih molitev, ki govorijo o Mariji. Ta pot je težja.

Druga je "pot lepote", po kateri hrepeni naše srce in je zanjo vsakdo sprejemljiv. Marija je brezmadežno ogledalo in ideal materinstva. Umetniki čopiča, dleta in peresa tekmujejo, da bi v svojih delih izrazili čisti žar Marijine lepote in nežnosti. Marija je najlepša stvar, ki je prišla iz božjih rok. Lepšega bitja, kakor je Marija, Bog ni mogel ustvariti. Povabimo na pomoč lurško Bernardko, ki so ji umetniki predstavili Marijino podobo, narejeno po njenem opisanju. Bernardka jim je ponavljala: "Ne, ne; ni bila takšna. Bila je lepša. Videla sem jo živo." Mar smemo misliti, da bi bila Marija manj lepa kakor starozavezne žene Rebeka, Rahela, Judita, Estera? Milost je ožarjala Marijino dušo. Bila je polna milosti. Tako jo je pozdravil božji glasnik, nadangel Gabriel. Marijina lepota izvira iz njenega devištva. Devica Marija je bila brez madeža spočeta in obdarovana s polnostjo milosti, ker jo je Bog izbral za mater svojega Sina. Bog jo je svojemu ljudstvu namenil za srednico milosti in vzor svetosti. Brezmadežna je popolna, prelepa in nedolžna. Idealna žena in hkrati resnična. V njej proseva božja po-

doxa. Cerkevni očetje jo imenujejo vsa sveta, oblikovana po Svetem Duhu in narejena za novo stvar. Tako posvečena v idealnem stanju se je posvetila osebi in delu svojega Sina (prim. C 56). Večna ljubezen jo je izbrala, da ji je zaupala največjo službo božje Matere. Zaradi tega jo je od prvega trenutka obdarjala s sijajem edinstvene svetosti.

Tretja je "pot dobrote" ali ljubezni, ki se odstira v Marijinem materinstvu, po katerem se je uredničila največja odrešenjska skrivnost: učlovečenje božjega Sina. V Mariji so se nebesa srečala z zemljo. V njej sta se objeli božja dobrota in najčistejša ljubezen žene. Marija je zaveza Boga in človeka. In kot taka je v srcu božjega odrešenjskega načrta. Po njej v moči Svetega Duha prihaja k nam božja ljubezen. Marija je dobra, ker je mati v vzvišenem pomenu. Njen častilec sv. Janez Eudes jo je imel za "najboljšo mater".

Večmesečna pomoč sorodnici Elizabeti in posredovanje v galilejski Kani zgovorno izpričujeta Marijino dobrotno ljubezen in skrbno zavzetost za druge.

Četrta pa je "pot moralne moči". Mar ni prav ta posebna Marijina odlika? Ona je tista močna Žena, ki je sovragu - kači strla glavo. Marija povečuje Boga, ki je "dvignil svojo močno roko in razkropil vse, ki so napuhnjenih misli; mogočne je vrgel s prestola in povišal nizke". Marija je močna, zato nam more pomagati. In ker je dobra, to tudi želi.

Sv. Janez Bosko je Marijo častil kot močno Pomočnico Cerkve. Vsak dan je molil: "Marija, mogočna Devica, velika in slavna obramba Cerkve, posebna pomoč kristjanov. Ti, ki si premagala vsa krivoverstva, nas varuj in brani pred sovražnikom." Marija je močna kakor urejena vojska. V litanijskih vzklikih jo častimo kot "Stolp Davidov", ki je bil nepremagljiv in najbolje opremljen z orožjem. Marijino orožje je rožni venec.

Sv. Hieronim je ponavljal: "Kar more Jezus po svoji naravi, to premore Marija z molitvijo in prošnjo. Ona je proseča vsemogočnost."

Marija je odgovor na naše hrepenenje po resnici in lepoti, po dobroti in duhovni moči. Ljudje iščemo vzornike in tiste, ki predstavljajo popolnost. Gospod je Marijo postavil za vrhunec svojih del. Dal ji je bogastvo resnične lepote in moč ljubeznive dobrote.

Papež Pij XI. je trdil, da so matere najbolj srečne, ko vidijo, da poteze otrok odražajo latnosti njihovega obraza in srca. Marija nima večjega veselja, kakor da zazre krepostne poteze svoje duše v mislih, besedah in delih tistih, ki jih je za svoje otroke sprejela pod križem svojega božjega Sina.

Naredimo ji to veselje. Prenovimo njeno češčenje v resnici in lepoti, dobroti in življenjski moči. Marijanska pobožnost je ob evharistiji najmočnejši steber, na katerem sloni naš svet.

Janez Jenko

ALI VERA OZDRAVLJA?

Katekizemsko in še vedno sodobno vprašanje.

Odgovor najdemo

že v Jezusovih besedah.

V našem času vedno znova postajajo resničnost, ki jo tudi izkustveno doživimo: da, vera resnično ozdravlja.

Tudi danes.

To ni bajka, pa tudi cenena krama na razprodajo ne.

Vera, ki ozdravlja, postane življenjska resničnost takrat, ko se človek da obdarovati od neprimerno Večjega in Bogatejšega, kakor je on sam. Ali je mogoče v veri iskati alternativno zdravljenje bolezní našega časa?

Naj spregovori življenje.

Nekega večera je

gospa Marija pripeljala k duhovniku svojo nekrščeno sosedo in prijateljico Vesno, češ da je obsedena, da jo nekdo preganja, ji ugonablja živce, zdravje in jo vodi v obup.

Ob pogovorih, molitvi

in poglobljanju v Sveto pismo se je Vesna pripravila na krst. Danes je mirna, srečna in zares velikonočna kristjana.

1. PRERASTI MORAMO NARAVNO RELIGIOZNOST.

Mnogi ljudje, med njimi tudi nekateri kristjani, so neosebno in neosvobajajoče religiozni. Taka religioznost človeka bolj bega, kakor pa odrešuje. Je usužnjujoča vez (lat. religo = privezati), ker ni prerasla v zrelo osebno vero. Včasih slišimo govoriti odrasle kristjane: "Nekaj mora biti tam zgoraj" ali "Saj vemo, da je Nekdo nad nami." Nekateri starši želijo opravičiti obiskovanje verouka svojega otroka z besedami: "Naj gre k verouku, saj se tam ne bo nič slabega naučil." Kdor se izraža tako, pokaže, da je njegova vera gotovo hudo luknjičava, neosebna, skoraj mrtva in prepredena z nevero. Zato je taka vera navadno tudi plaha, neučinkovita, nezavezana za bližnjega in za svet ter ne oblikuje zrele osebnosti. To **pravzaprav ni vera, temveč le naravna religioznost**, ki jo bolj določa strah in upanje. Navadno je lastna najbolj preprostim narodom in v veri neprosvetljenim ljudem ter je tudi ovira za pristnejšo vernost. Toda Vesni je uspelo, da se je dala obdarovati, in jo je tako po prijateljici in po Cerkvi osvojil Bog s svojo milostjo ter jo ozdravil.

2. OBLIKUJMO OSEBNO IN ZRELO VERO.

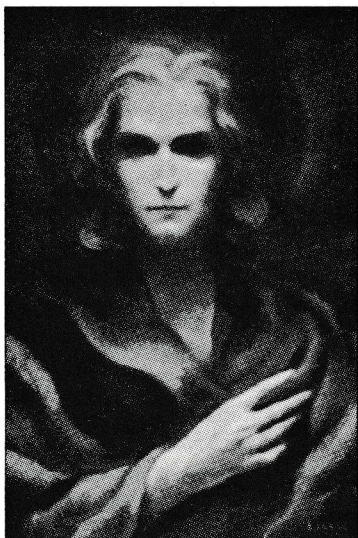
Vsak človek mora dozorevati v osebni in živi veri, to je v osebnem odnosu do Boga, v zaupanju,

predanosti, izročitvi in odrešenju. Kristjani izpovedujemo osebno vero. Ne verujemo v "nekaj ali v nekoga", tudi v "nič slabega...". Verujemo v **osebnega Boga, kakor ga je razglašal Jezus**. Ta osebni Bog je vir življenja: neskončne resnice, lepote in dobrote. Naša veroizpoved se ne začneja: "Verujem, da Bog biva" ali "Verujem, da je Bog vsemogočen", marveč: "Verujem v Boga". Svoje zaupanje postavljati v nekoga pomeni veliko več kakor pa vera, ki se opre na to ali ono besedo, ki prihaja od njega ali se tiče njega. Verovati v Boga pomeni zanesti se na Boga in pokazati, da je ta, v kogar verujemo, verodostojen in vreden zaupanja in da se spleča ostati mu zvest.

Marsikateri sodobnik je, bolj kot telesnega, potreben celotnega ozdravljenja: ozdravljenja telesa, srca in duha. To pa je jedro Jezusovega veselega oznanila: celovito odrešenje. Beseda odrešenje pomeni prav ozdravljenje in odpuščanje grehov, torej zdravje celotnega človeka, **globoko ravnovesje**. Odrešenje se ne omejuje le na posameznika, temveč se razteza na vse narode in na vse vesolje. Odrešenje dosega vse naše odnose in vso zgradbo naše družbe. Odrešenje človek globoko doživlja v veri: vera mu prinaša ali vrača odrešenje. Da, vera resnično ozdravlja človeka v jedru njegove bolezenske načetosti - v njegovi globini. To zdravljenje se začneja pri vzrokih in ne le v posledicah. Preizkusimo to alternativno zdravljenje in tudi drugim razložimo razloge svojega upanja (1 Pt 3, 15). Pisatelj Tolstoj je lastno izkušnjo želel približati tudi drugim, ko je zapisal: "Vera je kakor zlato, čim več ga imaš, tem bolj se blešči. Vera je kakor nebeško obzorje, čim jasnejše je, tem več zvezd na njem vidiš."

**AKADEMIK
BOŽIDAR JAKAC**

Salezijanci smo ponosni, da med zapuščino pred kratkim umrlega slikarja Božidarja Jakca hranimo dve njegovi umetnini in sicer portret svetega Janez Boska (iz leta 1934) in "Jezusa mladeniča" (iz leta 1935). Žal Marije Pomočnice, ki smo jo naročili, ni dokončal. Bog mu daj okušati večno lepoto, ki jo je vse življenje na različne načine skušal umetniško izraziti s svojim slikarskim talentom!

**ŽELIMLJE
DUHOVNE VAJE ZA
SOTRUDNIKE**

Želja po duhovni poglobitvi med salezijanskimi sodelavci je vedno živo navzoča. Tako so se tudi letos odločili za dneve poglobljanja. V Želimpljem - v domu duhovnih vaj - je skupina šestnajstih članov (predvsem iz rakovniške skupine) našla prijazno okolje in pravo salezijansko ozračje, da so se z voditeljem poglobljali predvsem v dveh smereh: prvič, kaj je krščanski laik (v

petih premišljevalnih enotah smo obdelali posinodalno apostolsko spodbudo O krščanskih laikih papeža Janeza Pavla II.), in drugič, kaj je salezijanski sodelavec (v treh premišljevalnih enotah, predvsem ob nagovoru vrhovnega predstojnika g. Egidija Viganoja sodelavcem na Rakovniku 24. septembra '89).

Svoja spoznanja bi lahko kratko strnili v ugotovitev: v množici laičskih sodelavcev pomeni skupina salezijanskih sodelavcev jedro in najbolj delovne laike, saj so ti prav to službo krajevni Cerkvi naredili za svoj pravi duhovni poklic v smislu karizme svetega Janeza Boska.

Tone Ciglar

**ŽELIMLJE
MISIJONSKA TOMBOLA**

Na misijonsko nedeljo je tudi v Želimpljem zaživela tombola, ki jo ponekod poznajo že dalj časa (Dobrna, Cerknica, Rakovnik...). Dali smo ji geslo "Ljubezen ne pozna ovir". Trud je bil poplačan z lepim misijonskim doživetjem. Potekala je v treh delih: najprej je bila pobožnost v cerkvi sv. Vida, nato v dvorani diapozitivni o misijonski poti misijonarja g. Jožka Kramarja, končno pa tombola, ki je najbolj razgibala vse navzoče, predvsem otroke. Upamo, da bo misijonska zavest v mladih ostala živa še naprej.

Marko Ušeničnik

**DOBRNA
MISIJONSKA TOMBOLA**

Za misijonsko nedeljo so veroučenci in mladinci že drugič pripravili misijonsko tombolo. Že

nekaj tednov prej so ministranti pri cerkvi, otroci pa tudi po hišah, prodajali srečke. Po deseti maši, pri kateri je sodeloval otroški pevski zbor, so bile izžrebane številke, ki so prinašale dobitke. Pri bobnu so se kot najbolj nepristranski izkazali predšolski otroci, program pa je povezoval eden od mladincev. Vsi, mlajši in starejši so bili veseli dobitkov, še bolj pa je osrečevala zavest, da so darovali za pomoči potrebnim na Papui - Novi Gvineji. Izkupiček tombole je namreč šel k misijonarju Jožku Kramarju, ki tam deluje in se je med svojim zadnjim obiskom v domovini oglasil tudi na Dobrni.

F.

**NEMCIJA
DIAKONSKO
POSVEČENJE V BENE-
DIKTBEUERNU**

Trem letošnjim slovenskim salezijanskim diakonom se je pridružil še četrti - Andrej Baligač, doma iz Ižakovec, župnija Beltinci v Prekmurju. Posvečenje je bilo 15. oktobra v starem benediktinskem samostanu Benediktbeuernu na Bavarskem, ki je danes preurejen v socialno - pedagoško in tološko visoko šolo, ki jo vodijo salezijanci. Tu je naš sobrat Andrej po treh letih študija letos tudi diplomiral. Skupaj z devetimi sošolci salezijanci iz Nemčije in Avstrije je prejel diakonsko posvečenje. Posvetil jih je augsburški pomožni škof Schmidt. Poleg inšpektorja g. Stanislava Hočevarja so se posvečenja udeležili tudi nekateri sobratje iz Ljubljane in Celovca ter domači in sorodniki diakona Andreja.

Janez Vodičar

DON BOSKOV NASLEDNIK MED NAMI

**Vrhovni predstojnik
salezijancev Egidij Viganò
na obisku v Sloveniji
od 22. do 25. septembra**

Po tem, ko je obiskal salezijance na Hrvaškem lani spomladi, je vrhovni predstojnik drugič, odkar vodi salezijansko družbo, jeseni prišel tudi med nas v Slovenijo.

Posebej je želel ob njegovi 85-letnici srečati misijonarja Andreja Majcna in ob njem druga dva jubilaranta misijonarja Jožka Kramarja ter Ernesta Saksida, vendar ni obiskal le njih ali samo salezijancev.

Na vseslovenskem srečanju verne mladine v Stični 23. septembra je dokazal svojo veliko povezanost s svetom mladih in jih z navdušujočo besedo spodbujal k hoji za Jezusom, ki je pot, resnica in življenje. Pozval jih je, naj spoznavajo krščanski moralni ter socialni nauk in se trudijo, da bi po njem uravnavali svoje življenje. V nastopu vrhovnega predstojnika smo čutili optimizem, vedrino in veliko upanje - kar so gonilne sile za oblikovanje nove prihodnosti, saj črnogledost pobira moči za ustvarjanje novega in razjeda še tisto, kar smo že dosegli.

Pri maši in blagoslovu don Boskove podobe v ankaranski župnijski cerkvi je bila osrednja tema sodelovanje laikov v župnijskem občestvu. Vrhovni predstojnik je povzel misli škofovske

sinode o krščanskih laikih. Pohvalil je prizadevanje za vzgojo sodelavcev in spodbudil k nadaljevanju zavzetega krščanskega življenja v domači župniji.

Z don Boskovim naslednikom so se prvi srečali salezijanski bogoslovci, ki so pri Mariji na Sveti gori zaključevali duhovne vaje. V nagovoru jim je pojasnil, da celovita priprava na duhovništvo ne obsega le študija na teološki fakulteti, temveč tudi duhovno zorenje in praktično usposabljanje.

V dneh obiska so se zvrstila še srečanja s sobrati, novinci in pripravniki v Želimpljem, z bolnimi sobrati na Trsteniku, z mladimi duhovniki v Katehetskem centru v Rudniku, s sotrudniki na njihovem letnem srečanju na Rakovniku, z župnijskim občestvom na Kodeljevem ter študijsko srečanje o vzgoji mladih za vero s salezijanci in HMP na Rakovniku.

Nekakšen višek bivanja vrhovnega prestojnika med nami, in tudi zanj nepozabna, je bila slovesnost 24. septembra popoldne na Rakovniku. Med lepo pripravljenim bogoslužjem je sprejel večne zaobljube treh bogoslovcev, obenem pa so obhajali svoje jubileje trije misijonarji. V nagovoru je vzporedil te, ki svojo pot šele začinjajo in tiste, ki so je že dovršen del prehodili. Jubilariti so zagotovilo, da je po redovnih zaobljubah mogoče živeti in tudi biti srečen. Po maši je bilo prijateljsko srečanje ob cerkvi s sodelovanjem mladinskih zborov in ansamblov. G. Egidiju Viganòju so podarili podobo svetega Janeza Boska, delo akademskega slikarja Jaka Torkarja z Jesenic. Na to darilo je bil ponosen in je sliko po vrnitvi dal namestiti v predsobo svojega urada v Rimu.

Namen predstojnikovega obiska bi lahko označili z naslovom njegovega pisma: Opogumiti sobrate. Pa ni opogumil le salezijancev, temveč tudi vernike in vse, s katerimi se je srečal. Spodbujal je k pozitivni salezijanske družine. Upamo, da bo ta obisk pomenil začetek novega širjenja različnih vej salezijanske družine, posebej salezijanskih sotrudnikov.

F.

MLADI IZ ANKARANA - SOOBLIKOVALCI ŽUPNIJE SV. NIKOLAJA

Ankaran - mnogi ga poznate zaradi zdravljenja v Valdoltri, drugi pa s počitniških dni na obali. Vendar je tokrat naš cilj na koncu Oljčne poti, na hribčku s čudovitim razgledom na Ankaran in morje, na katerem stoji cerkev sv. Nikolaja in prijazno župnišče - dom, kjer lahko najdete prostor za oddih in duhovno poglobitev. Sicer pa smo namenjeni k mladim iz Ankarana, ki se čutijo odgovorne za versko življenje v župniji.

Mladinska skupina dvajsetih srednješolcev in študentov: pet jih je že končalo katehetsko-pastoralni tečaj, pet ga še obiskuje. Ti katehisti in katehistinje, med njimi je tudi učiteljica, so prevzeli ves verouk osnovnošolcev v župniji. V nedeljo ob pol devetih se zberejo; po polurni pevski vaji v cerkvi se razkropijo po prostornem župnišču. Sledi ura verouka po razredih. Mladi katehisti in katehistinje skušajo otroke navdušiti za Kristusa in lepo krščansko življenje. Prisluhnimo, kako sami doživljajo svojo apostolsko nalogo.

KAKO USPEVATE PRI SVOJEM DELU Z OTROKI?

Z njimi delam kolikor se le da sproščeno in neprisiljeno. Sem tudi sicer vzgojiteljica v otroškem vrtcu. Veliko se pogovarjamo in tako skupaj skušamo doseči cilj veroučne ure (Natalija).

Mislim, da so otroci lahko veliko bolj sproščeni, kadar jih poučuje kdo izmed nas in ne duhovnik. Že v sedmem in osmem razredu jih skušamo počasi vključiti v mladinsko skupino - tako po snovni šoli preko nas ostajajo povezani z župnijo (Barbara).

Ko na tak način pridejo v skupino novi člani, se ne počutijo tujci, saj nas že dolgo in kar dobro poznajo (Heidi).

KAJ VAM TO DELO DAJE: OSEBNO ZADOVOLJSTVO, SREČO, MORDA TUDI TEŽAVE, VČASIH RAZOČARANJE?

Najlepše se mi zdi, ko proti koncu srečanja skupaj razmišljamo in hočemo s pogovorom potegniti nekakšno rdečo nit čez celotno dogajanje pri uri verouka. Kadar mi uspe to doseči, sem presrečna (Andreja).

Reči moram, da sem včasih tudi razočarana, še posebej, ko kaj govorim in vidim, da otrok to čisto nič ne zanima. V veliko zadoščenje pa mi je, ko se lepo ujame in ko vidim, da prijateljstvo med nami raste (Urška).

Opazil sem, da je veliko odvisno od mojega in njihovega razpoloženja. Včasih se počutim super, včasih pa jih še ne znam prav pritegniti k delu (Roberto).

Po verouku je deset minut odmor, nato se ves otroški drobiž zbere k nedeljski maši. Vsako nedeljo oblikuje mašo en razred. Kadar se maše udeležijo še starši vseh teh otrok, se na ankaranskem

griču pri sv. Nikolaju res dogajajo čudovite stvari.

Samo majhen utrinek iz doživetja katehistinje Teje, po srcu še kako mlade, ki naravnost živi za otroke. "Najbolje je, če pri našem delu sodelujejo tudi starši otrok. Srečna sem, ko mi mati malega Janezka pripoveduje: 'Pri nas se je vse spremenilo, od kar naš mali obiskuje verouk!' Včasih pa me zaboli, tako na primer, ko sem vprašala Lukca, če bi hotel k prvemu svetemu obhajilu, pa mi je odgovoril: 'Jaz bi že rad šel, pa me mamica ne pusti. Če bi pa nona še živela, ki zagotovo šel.' Med mašo ta Lukec med prošnjami takole prosi: 'Dobri Jezus, nauči me moliti!' Pri naslednji maši ponovi: 'Jezus, nauči me moliti!' Ostrmim."

Mladinska skupina ima poleg poučevanja verouka še vrsto ciljev in želja. Prisluhnimo Orhideji, študentki četrtega letnika medicine: "Vodim mladinski verouk. Zbiramo se v nedeljo po maši. Skupaj izbiramo teme naših srečanj in načrtujemo vse druge dejavnosti. Veliko vložimo v pripravo praznikov: prvega obhajila, birme, miklavževanja... Lani smo z miklavževanjem gostovali v pobrateni Ferrari v Italiji, letos gremo v Ingolstadt v Nemčiji. Program smo sami pripravili. Pozimi in poleti se večina udeleži tudi skupnega počitniškega bivanja, ki ga občasno preoblikujemo v duhovne vaje. Vsako leto se vsaj kdo udeleži uskovniških seminarjev za pripravo župnijskih sodelavcev. Radi gremo tudi na druga verska srečanja."

Posebno doživetje za skupino je bilo 21. septembra letos, ko je Mateja, študentka drugega letnika biotehniške fakultete, prejela prvo sveto obhajilo. Spominja se, "da je to bil eden izmed tistih nekaj pomembnih dogodkov v življenju". Čudovito je doživetje, ko

te sprejme skupina mladih in ti s svojim navdušenjem pomaga, da tudi sam zaplavaš samostojno...

KAKO SE ČUTITE ODGOVORNI ZA SVOJO ŽUPNIJO?

Mi, ki smo katehisti, enostavno vemo, da pride nedelja in z njo verouk. Vsak ima svoj razred, za katerega se čuti osebno odgovorna. Pomagam tudi krasiti cerkev (Julka).

Mislim, da je zavest odgovornosti privzgojena. Za to se moramo zahvaliti našemu župniku, ki nam jo stalno priporoča, včasih kar petkrat na dan (Bojan).

Lani smo povprašali člane mladinske skupine, kaj menijo o odgovornosti. Trinajst jih je menilo "da", dva "ne", pet "ne vem". Velika večina se torej čuti odgovorna za to, kar se dogaja v župniji (Orhideja).

KAJ LAHKO ŠE REČETE V PODPORO TEMU, DA STE AKTIVNI IN SOODGOVORNI OBLIKOVALCI ŽUPNIJSKEGA OBČESTVA?

Naša župnija je prostorsko obširna. Za krepitev občestva nam služita dva kombija, s katerima v nedeljo pripeljemo otroke s Hrva-

tinov in Kolombana. Z veseljem sem katehist in šofer obenem. Vem, da sta kombija naša in da nam morata za potrebe župnije služiti čimdlje. Z njima smo prekrižarili že vso Slovenijo, pa tudi Italijo in Nemčijo (Roberto).

Na vprašanje ali čutijo, da so v salezijanski župniji, je Bojan odgovoril: "Vse je usmerjeno v delo z mladimi. Čutiš, da je cerkev in župnišče kot tvoj dom in da si vedno dobrodošel."

Za vsem tem stoji župnik Ivo Miklavc, ki ni samo graditelj nove cerkve in župnijskih prostorov, ampak tudi mladega župnijskega občestva. Uspelo mu je pridobiti mlade, izobražene, dejavne sooblikovalce župnijskega občestva.

KATERI SO NAJVEČJI PROBLEMI MLADE ŽUPNIJE?

"Največji problem sem jaz s svojimi slabostmi, nesposobnostmi itd. Večkrat razmišljam o idealnem duhovniku, vendar je ta tip grozno daleč. Tu in tam pojamram pred Bogom, zakaj mi ni dal več talentov. Drugi problem je priseljenišтво; niti en procent ni domačinov. Vsak prinese s seboj svoj model kristjana. Naša župnija ni samo Slovenija v malem, niti

Jugoslavija ne, ampak svet v malem. Tretji problem je turistično lahkotno življenje; noč se spreminja v dan. Tako življenje je vabljivo, vendar tvegano. Zadnji problem je v tem, da jih vedno več prihaja v cerkev; tako imam vse manj časa za kaj drugega."

IN SALEZIJANSKI PASTORALNI NAČIN DELA?

"Mnogi, ki niso salezijanci, delajo kot salezijanci in mnogi salezijanci delajo, kot da ne bi bili salezijanci."

TVOJA VIZIJA DELA Z MLADIMI SODELAVCI V ŽUPNIJI?

"Zakaj bi jaz delal tisto, kar lahko storijo drugi? Malo nerodno je priznati, da drugi (sodelavci) delajo bolje kot jaz! To je pravzaprav velika malenkost."

KAKO VIDIŠ MLADINO?

"Vse, kar je mlado, je lepo, novo, zanimivo, pozitivno. Pomankljivo pa je, da nekateri hitro postanejo mladi starci (Cankar). Posvečam pa se vsem v župniji. Pisatelj Rebula pravi, da je potrebno za neko stvar noreti. Prav preganjati te mora misel na župnijo."

KAKŠNA BO PO TVOJE ŽUPNIJA V PRIHODNOSTI?

"Župnija prihodnosti bo računalniški sistem z mnogimi virusi. Župnik bo moral s pomočjo sodelavcev odkriti viruse in jih predvsem z njihovo pomočjo odstranjevati. Najboljši obrambni sistem bodo zakramenti in osebna vera vseh, najprej župnikova. Brez prijateljstva z Bogom ne bo šlo! Okrog župnika zbrani sodelavci, ki najprej sami in nato skupaj klečijo pred tabernakljem. To bo morda župnija prihodnosti..."

TRSTENIK OB VZNOŽJU STORŽIČA

Vas in župnija Trstenik leži ob vznožju Storžiča (2132 m), ki ga v Slavi vojvodine Kranjske opeva Valvasor: "Storžič se dviga visoko in tako ostro kvišku, kot bi hotel prebosti oblake." Da je Trstenik že od nekdaj častitljiv kraj, nam pove dejstvo, da si je dr. Janez Bleiweis izbral za svoj plemiški naslov naziv "Vitez trsteniški", saj so od tod izvirali njegovi dedje.

Trstenik je postal samostojna župnija leta 1787, ko so razdelili preddvorsko župnijo. Pridružena mu je bila tudi takrat samostojna duhovnija Tenetiše s cerkvijo sv. Dominika.

Sedanja trsteniška cerkev je bila dograjena leta 1874. Glavni zavetnik je sv. Martin (316 - 397), po izvoru iz Panonije. Kip sv. Martina v glavnem oltarju je eno najboljših del cerkvene plastike XIX. stoletja. Župnija danes šteje okrog 750 vernikov.

Na srednjem zvonu - do leta 1827 je bil to veliki zvon - je upodobljena Marija Pomočnica. Očitno so Trsteničani s svojim zaupanjem v Marijo Pomočnico ne-

koliko prehiteli don Boska in salezijance, ki so župnijo prevzeli leta 1950. Že ob koncu druge sve-

toвне vojne je deloval na Trsteniku salezijanski duhovnik dr. Franc Knific, po vojni pa se je umaknil.

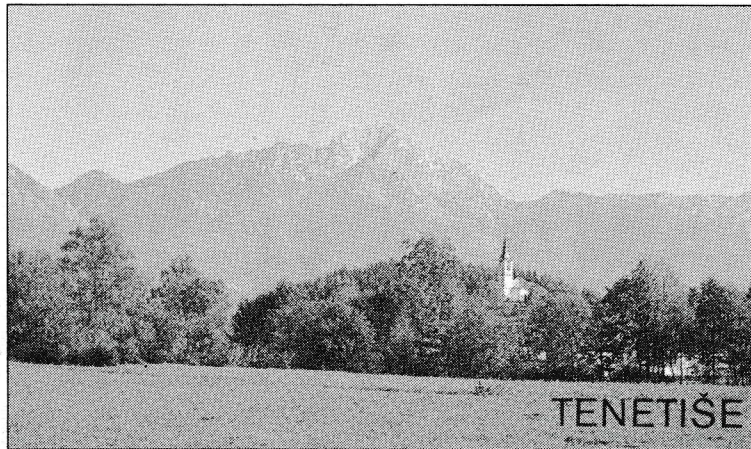
Trsteniška župnija in salezijanska družba sta še bolj povezani od leta 1973, ko je po prizadevanju takratnega župnika Janeza Vidica na mestu nekdanjih hlevov nastalo novo poslopje za bolne in ostarele salezijance - duhovnike in pomočnike.

K posebnemu ozračju v župniji prispeva tudi "mežnarija" (ena najstarejših hiš v okolici, je pod spomeniškim varstvom), v kateri se zbirajo na duhovne vaje in počitnice skupine mladih, občasno pa so tu srečanja za durge skupine, npr. bolnikov in invalidov, ki jih organizira Prijatelj.

Za lepoto bogoslužja skrbita osemnajstčlanski otroški in mešani pevski zbor ter skupina 22 ministrantov (skoraj vsi šoloobvezni fantje). K tedenskim poglobitvenim srečanjem se shaja mladinska veroučna skupina.

Skrb za materialno urejenost cerkve in župnijskih prostorov ter za pastoralno delo v župniji v vernikih zbujata vse več zanimanja in želje po dejavnem sodelovanju pri poslanstvu župnije. Med temi so zlasti salezijanski sodelavniki, ki se zbirajo na zadnji dan v mesecu (spomin sv. Janeza Boska).

f.

Spoštovani molivci!

Ob začetku novega leta vas prav lepo pozdravljam in vsem želim srečno in blagoslovljeno novo leto 1990! Marija Pomočnica naj vas varuje vsega hudega ter sprejme pod svoje materinsko varstvo! Ker ste mi mnogi za božič in novo leto poslali svoje čestitke in mi izrazili svoje najboljše želje, se ob tej priliki vsem najlepše zahvaljujem in obljubljam spomin pri sveti daritvi. Tudi v novem letu naj nas povezuje medsebojna molitev.

Ker se naše duhovniške vrste zelo hitro redčijo, vam toplo priporočam, da tudi v tem letu goreče prosimo "Gospoda žetve, da pošlje novih delavcev na svojo žetev..."! Obenem se vam zahvaljujem za vse molitve in žrtve, ki jih Bogu pošiljate v ta namen! Sv. Janez Bosko, ki je vzgojil toliko duhovnikov in redovnikov, pa naj vse te naše molitve priporoči Bogu!

Vsem molivkam in molivcem, posebno še bolnim, najlepši pozdrav!
V Gospodu hvaležno vdani

PUNGERČAR JOŽE
Trstenik 23
64204 GOLNIK
tel.: 064/46-411

Molivce vabimo na duhovne vaje, ki bodo: v marcu:

- na Brezjah pri sestrah od 9. do 11. marca 1990

- na Miremskem gradu od 23. do 25. marca 1990

maju:

- pri Sv. Trojici - Gradišče, v frančiškanskem samostanu od 11. do 13. maja.

Pri vseh duhovnih vajah začetek v petek ob 18h in zaključek v nedeljo s kosilom. Prijavite se vsaj teden pred začetkom. Prijave pošljite na naslov: Salezijanski dom, Trstenik 23, 64204 Golnik, lahko pa tudi po telefonu: 064/46-411.

K BOGU SO ODŠLI PO ZASLUŽENO PLAČILO:

Anika Forjan, Lipovci
Marija Cigan, Lendava
Nežka Ožbolt, Babno polje
Ivanka Suhadolnik
Angelca Blatnik
Ivanka Kralj
Frančiška Mandelc, Sp. Gorje
Marija Pogačar, Gorje
Ivana Osterman, Gorje
Gizela Benevol, Trste
Ivan Žbogar, Šempeter pri Gor.
Marija Ključevič, Jesenice
Berta Arbajter, Sl. Konjice
Ana Šumrada, Stari trg pri Ložu
Alojzija Novak, Branislavci

Janez Heric, Branislavci
Frančiška Kokalj, Begunje na Gor.
Cecilija Mrzelj, Primskovo, mati duhovnika
Ivanka Suhadolnik, Ljubljana
Janez Šantelj, salezijanec
Janez Čop, Sp. Gorje
Janez Zaletelj, Šentvid pri Stični, oče duhovnika
Jožef Lopert, Lendava
Ančka Mustar, Dobropolje-Videm
Angela Prhraj, Dobropolje-Videm
Angela Šisemik, Prevalje
Andrej Makovec, Begunje pri Cerknici, duhovnik
Jakob Bostner, Škocjan, salez. duhovnik
Magdalena Kramberger, Lenart, mati škofa dr. Franca Krambergerja, stara 93 let

Cenjeni molivci za duhovne poklice!

Salezijanski vestnik prejemale ob don Boskovem prazniku. Radi se spomnimo njegovih besed: "Storite vse, kar je mogoče, rekel bi celo, kar je nemogoče, samo da bi rastle dobri duhovni poklici." Zato vas iz srca vabim k molitvi in žrtvovanju.

FEBRUAR

Naši kateheti se zbirajo na Miremskem gradu k poglobljanju; prosimo zanje darove Svetega Duha, da bi mogli prav razumeti božje delovanje v srcih otrok in mladine.

MAREC

Salezijanska Družba začenja vrhovni občni zbor z namenom, da bi znala vedno bolje vzgajati mlade za vero in v veri; kličimo na to prizadevanje bogat božji blagoslov in varstvo Marije Pomočnice.

APRIL

Vsa Cerkev radostno obhaja veliko noč. Molimo za vse tiste, ki so obupani, razočarani, ki si hočejo s samomorom ali z različnimi mamili uničiti življenje, da bi zaupali v božjo moč ter svoje trpljenje in bolečino darovali za rast duhovnih poklicev.

Združen z vami v vsakdanji molitvi vas pristrčno pozdravljam!

Stanislav Hočevar

DAROVANI DRUG DRUGEMU V LJUBEZNI

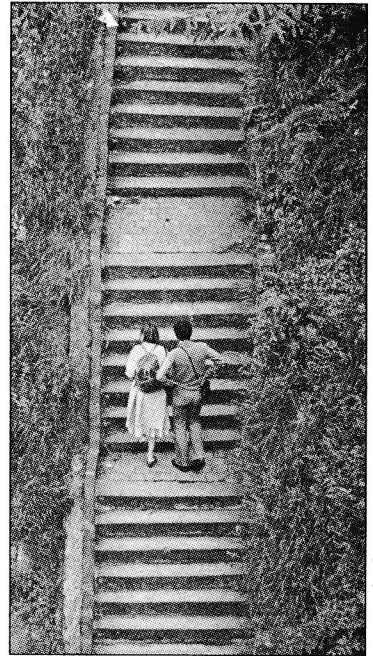
Dragi Jože!

Že več let je od takrat, ko smo se spoznali. Vesela sva, da si naju kot duhovnik spremljal v tem času najinega skupnega iskanja. Hvala ti za razumevanje, ki si ga imel z nama, da si si vzel čas za pogovor. Predvsem pa se ti zahvaljujemo za zakrament sprave.

V zadnjih mesecih sva vse bolj spoznavala, da naju je Bog določil za skupno pot. Bila bi vesela, če bi naju ti poročil. Vabiva te, da bi bili 9. IX. skupaj v farni cerkvi.

Lepo te pozdravljava in pričakujeva!

Mirjam in Peter

Draga novoporočenca!
Rekla sta mi, naj vama v tem trenutku kaj povem na življenjsko pot.

Pred nekaj leti sta prišla skupaj in rekla drug drugemu: ti si zame edini na svetu, ti si zame edina na svetu! Danes si obljubljata: vse življenje bova skušala ohraniti svojo ljubezen v cvetju, v sreči in nesreči, v zdravju in boleznih, ker veva, da ti, o Bog, kraljuješ v zadnji kamrici najinega srca.

"Človek je edina govornica, v katero je mogoče prevesti Boga." Ta beseda Romana Guardinija razkriva, zakaj ljubezen dveh ljudi postane zakrament. Poroka in ljubezen sta viden izraz nevidne božje ljubezni. Kar se danes dogaja z vama, je šele začetek, toda ne začetek v pomenu kot da doslej ne bi bilo, zdaj pa je, ampak da je ta začetek skrivnost. Če je začetek čist, potem je v njem že vsa polnost prihodnjega dogajanja.

Ta začetek naj vama bo skozi vse življenje izvir, napajališče in zavetje. Zavedata se, da je edinost neločljiva; naj vaju ta začetek vo-

di k popolnosti. Vajina zvestoba je obenem naloga, da nenehno prihajata pred skrivnost Večnega.

Z današnjim dnem se končuje kar precejšen del vajine zgodovine. Začetki so tam daleč v preteklosti, ko sta devet mesecev v tihoti rasla v materinem telesu. V ljubezni so se vajini starši zavedali Darovalca in zaslutili skrivnost bitij, ki so ju imenovali Mirjam in Peter. Nato sta hodila vsak po svoji poti. Nekega dne sta se srečala in odkrila, da pripadata

drug drugemu.

To, kar se je zgodilo v vajini osebni zgodovini, je bilo lahko še tako notranje in globoko, pa vendar je vse bilo le lupina nečesa, kar je še globlje - božjega delovanja. Vajina pripadnost drug drugemu korenini v njegovi večni ljubezni. Bog hoče, da se življenje v vama ponovno spočne in zaživi. Kjer je prava ljubezen, tam ni preračunljivosti, je le čista zastonjskost, ki je eden največjih darov v človekovem življenju.

Mirjam in Peter, prijatelja,

v vama, ki sta me kot duhovnika povabila k poročnemu obredu, odkrivam skrivnostne sledi razodevanja Boga. Ljubezen je prestopila meje zaverovanosti vase in se podala v življenje z drugim. Ljubezen je močnejša celo kot smrt.

Ljubezen, ki jo bosta izpovedala, ustvarja novo resničnost - zakrament. Zato bosta za vse nas, ki se bomo zbrali k poročnemu slavlju, zakrament ljubezni. Vsi vajini prijatelji bomo prosili Boga, da bi vajin "da" drug drugemu in Bogu oznanjal Gospodovo smrt in vstajenje, dokler se vajina ljubezen ne dopolni v Kristusu.

Nasvidenje z veseljem!

Jože

Zapis v spominsko knjigo:

Mirjam in Peter, želim vama, da bi vedno živela v območju velikega Prijatelja, ki prihaja k vama kot zastonski dar, da vaju nenehno prečiščuje za dar drug drugemu in bližnjim. On sam nam pravi: "Vi ste moji prijatelji." On naj bo tisti, ki blagoslovlja vsak nov dan in vsak večer vajinega življenja. Tako bosta vedno bolj spoznavala, da sta si bliže, ker vaju je sprejel Nekdo, ki vaju je zaupal drugega drugemu, da bi živela za vse tiste, ki bodo prišli po vama - za otroke in za vse, s katerimi se bosta srečevala.

Vedita, da vaju ob koncu življenja Bog ne bo vprašal po poklicu, prihrankih ali uspehih, marveč samo, ali sta ljubila!

Srečno na vajini skupni življenjski poti!

Prijatelj Jože

Ljudje spoznavamo, da si ne zadoščamo. Potrebujemo nekoga, s komer bi delili vse: veselje in žalost, bolečino in zdravje... Ljubezen nas sili, da delimo vse, kar imamo, da ničesar ne zadržimo zase. Je pa tako, da je v globini vsakega človeka neka meja, na katero naletimo in s katero moramo živeti. Zaradi tega imamo tudi v najlepši ljubezni občutek, da nismo povsem ljubljene in razumljene in da ne moremo povsem ljubiti in razumeti. Vemo, da je to skrivnost in hrepenenje hkrati; dano nam bo razumeti šele takrat, ko bomo zaživeli v polnosti Ljubezni. Sveti Janez je uporabil samo tri besede, ko je o Bogu hotel povedati vse: "Bog je ljubezen!"

V tej razsežnosti, v kateri živimo sedaj, sta prepričana, in to je prav, da je živeti v ljubezni najlepše v življenju in to kljub

nepopolnostim in mejam. Ob tem spoznanju se podajata v skupnost, ki je niti bolezen niti leta niti nesoglasje ne bodo mogli načeti, marveč jo bodo poglobljali. V tem dogajanju je nadvse važno duhovno bistvo, ki daje ljubezni trajnost.

V ljubezni človek vedno znova sprejema sočloveka takšnega, kakršen je, saj bi ga sicer zavrl v njegovi rasti. Kdor reče: Takšen si in takšen ostani, ta drugega v resnici zaustavi v njegovi rasti. Prava ljubezen vedno govori: Takšen si, postani, kar zmoreš postati; jaz ti zaupam, pripravljen sem te vedno znova sprejeti takšnega, kakršen boš postajal, vedno lahko računaš na mojo ljubezen.

Ko se bosta tako vedno znova spreminjala, ko bosta vedno znova na začetku, bosta opazila, da sta igralca še v neki zgodbi - v tisti, ki si jo je Bog zamislil z zakonom. Vajina ljubezen, ljubezen novoporočencev, se bo vse bolj spreminjala v zakonsko ljubezen, v tisto ljubezen, ki v moči Boga raste iz zvestobe in potrpežljivosti. Ta zakonska ljubezen je globlja od prejšnje, poročne, kajti zakonska ljubezen raste iz večjih globin osebnosti. Ta ljubezen je čistejša od prejšnje, saj prihaja iz svobodne nesebičnosti. Zakonska ljubezen je močnejša od poročne, ker v sebi nosi skrivnost potrpežljivosti, premagovanja in večnosti, zato je kal božjega kraljestva. pripravil Jože Andolšek

Jože,

blagoslovil si najino ljubezen, cvetje najine pomladi. Prošiva te, spremljaj naju še naprej, da bi v ljubezni dozorela v sad. Pri nama bodi doma, prijatelj, podpiraj najino zvestobo in ljubezen, saj sva te izbrala, da posvečuješ najino ljubezen, ne samo ta trenutek, ampak vse življenje!

Mirjam in Peter

MISIJONSKO POLETJE

Letos smo imeli bogato misijonsko poletje. Med nami v domovini so "misijonarili" naši misijonarji z različnih koncev sveta (Papua-Nova Gvineja, Brazilija, Madagaskar). Če bi hoteli opisati njihovo delo, bi nastale knjige (kot npr. Ljubezen ne pozna ovir); tako pa smo vse strnile le v nekaj stavkov.

1. Z nekaj stavki predstavite svoje misijonsko delo!

KRAMAR: Moje misijonsko delo je na Papui - Novi Gvineji. Predvsem se posvečam vzgoji mladine za vero in lepše zemeljsko življenje; načrtujem in gradim cerkve, šole in druga poslopja, ki so potrebna pri evangelizaciji; pripravljam katekizme v jeziku kearu, ki ga govore prebivalci našega misijona; poučujem verouk v šolah in pred božjo službo mladino in odrasle.

SAKSIDA: Moje veselje, upanje in ljubezen je don Boskovo deško mesto v Braziliji. Spoprijel sem se z revščino, materialno in moralno, ker to je tista resnična teologija osvoboditve: omogočiti človeku, da bo zaživel kot dober človek in kristjan. Fantje in dekleta, ki odhajajo od nas, so zagotovilo, da se bo svet počasi spremenil.

KOCIPER: Že šest let misijonarim v Braziliji. Največ se ukvarjam z mladino, ki je večinski del prebivalstva. Pet let sem poučevala verouk v naših privatnih šolah, sedaj pa od 5. razreda OŠ do 3. letnika srednje šole na državnih šoli. Zaposlena sem tudi v pedagoškem centru, kjer usmerjam učitelje okoliških šol v poučevanju verouka. Ob sobotah in nedeljah sem na župniji v pastoralu.

JELIČ: Vse svoje energije, trud in navdušenje vlagam v vzgojo v našem misijonu na Madagaskarju. Ženam in dekletom pomagam odkrivati vrednote in veličino njihovega življenja v družini, v družbi in v Cerkvi. Vodim tečaj za krojenje in šivanja. Pri delu so mi v veliko pomoč sestre domačinke in zavzeti laiki domačini.

2. Kako doživljate svoj misijonski poklic, svojo izvolitev za misijonarja?

KRAMAR: Svoj poklic salesijanca - laika doživljam kot največje zadovoljstvo. Bogu sem hvaležen za ta dar, ki ga po svetem krstu imam za najdragocenejšega. Upam, da mu bom ostal zvest do konca.

SAKSIDA: Veselje do misijonskega poklica sem čutil že v semenišču; v bogoslovju se je še okrepilo. Čutil sem, da je v tem smisel mojega življenja. Bog mi je dal tudi potrebno pomoč, da sem ta poklic uresničil med najbolj zapuščenimi in ubogimi. Seveda pa je potrebno zapustiti družino, domovino, marsikaj...

KOCIPER: Moj misijonski poklic je nekaj enkratnega. Vseposod občutim obilo božje pomoči. Kljub vsem težavam sem vesela in srečna. Včasih se mi zdi, da sem s svojim odgovorom na

božji klic jaz Bogu nekaj dala; če pa le bolje pomislim, vidim, da sem od njega neizmerno več prejela.

JELIČ: Doživeti misijonsko poklicanost je nekaj lepega in seveda zahtevnega, saj pomeni popolno podaritev drugim. Hkrati pa je nekaj povsem preprostega, in če hočete, normalnega. Ni mi vseh poseben "sij", v katerega ljudje ogrinjajo misijonarje. Naše delo je služenje Kristusu in človeku v ljubezni, zato nas osrečuje. Če danes kot žena in redovnica lahko rečem, da sem vesela in srečna, je to v veliki meri tudi zato, ker mi je bilo dano biti misijonarka. Drugačnega življenja si več ne bi mogla predstavljati. Z radostjo in hvaležnostjo sem to, kar sem!

3. Največje potrebe pri vašem misijonskem delu?

KRAMAR: Pri nas je to duhovna podpora za nas misijonarje in domorodce, da bi jim znali na njim primeren način posredovati Kristusovo blagovest, oni pa da bi jo znali sprejeti in prav doživljati. Materialne potrebe pa so predvsem: pomanjkanje pitne vode, osebja za strokovno vzgojo mladine, sredstva za šole po vaseh...

SAKSIDA: Misijonsko delo se pri nas odvija med ubogimi in zapuščenimi, zato so potrebe tako materialne kot duhovne. Pomembna je navzočnost prostovoljcev, laikov in katehistov, ki nam pomagajo in tako na čudovit način oznanjajo Kristusa. Pomembno je, da s temi ljudmi živimo, jih resnično ljubimo in z veseljem opravljamo svoje poslanstvo.

KOCIPER: Potrebe so predvsem duhovne. Če bi uspeli spreobrniti in pokristjaniti naše voditelje, oblastnike, veleposestnike itd., da bi dali ljudem pravičen kruh in pošten zaslužek, bi se tudi v materialnem pogledu marsikaj

spremenilo. Cerkev v Braziliji ne molči pred krivicami in ne gleda na to, da bi si pridobila naklonjenost oblasti, ampak se zavzema za dostojanstvo človeka tudi za ceno žrtve.

JELIĆ: Prvi pogoj uspešnega dela je prav gotovo dobro znanje jezika in poznavanje ozračja kraja, kjer deluješ. Ljudem je treba spregovoriti na razumljiv in dostopen način. Ko začutijo, da si dojel "dušo" njihovega življenja, se odpro z večjim zaupanjem "novim" nadnaravnim vrednotam. Gotovo so zelo pomembne materialne dobrine (zdravila, hrana, obleka...), da lahko začutijo skrb in iskreno zainteresiranost za njihovo bedo, a bistvo je v kvaliteti in globini medsebojnih (človeških in krščanskih) odnosov.

4. Kaj bi pričakovali od prijateljev misijonov v Sloveniji?

KRAMAR: Predvsem poživitev praktične misijonske zavesti vseh slojev; čuta odgovornosti za posredovanje in širjenje Kristusove blagovesti, zlasti tistim, ki te milosti še niso bili deležni; več zanimanja za misijonsko delo na sploh. Vem, da je Slovenija zadnje čase v hudi krizi, vendar ljudem v glavnem od danes za življenje potrebnih stvari še ne ma-

njka, zato menim, da je tudi danes mogoče materialno podpirati misijone. Kjer je dobra volja, tam je tudi uspeh!

SAKSIDA: Vsak prijatelj misijonov bi si moral prizadevati ne samo, da bi "čutil" z misijonarji, marveč bi moral biti še posebej blizu kakemu misijonarju. Tu ne gre le za neko sočutje, ampak za to, da tem ubožim priznamo, da so naši bratje, ki imajo pravico do tega, do česar jo imamo mi. Morda Bog mnoge kliče prav k temu načinu sodelovanja z misijonarji.

KOCIPER: Prepričana sem, da se v Sloveniji že veliko naredi tako duhovno kot materialno. Morda pa manjka kaj bolj organiziranega, kar bi misijonarjem zelo prav prišlo. Verjamem, da bi naša mladina, pa tudi mnogi odrasli verniki storili veliko več, če bi jim kdo pokazal kako in kam.

JELIĆ: Iz težav in radosti misijonskega dela se rojeva želja, da bi tudi bratje po veri in narodu lahko bili deležni tega poslanstva, da bi gojili vesel in mladosten misijonski polet v dobro sebi in drugim (prostovoljci, dobrodelnice akcije, molitvena srečanja...).

5. Za nekaj časa ste v domovini, kjer se z mnogimi srečujete; kaj menite o misijonski za-

vesti med salezijanci in verniki?

KRAMAR: V zadnjih letih je čutiti velik napredek. Kljub temu pa se zdi, da je v nekaterih še vedno navzoča miselnost iz preteklih let, ko so v misijonarjih gledali pustolovce in turiste. Kjer je župnik navdušen za misijonske dejavnosti, ljudstvo velikodušno odgovarja na potrebe misijonskih dežel. Na splošno sem povsod, kamor sem bil povabljen, doživel pozitiven odziv.

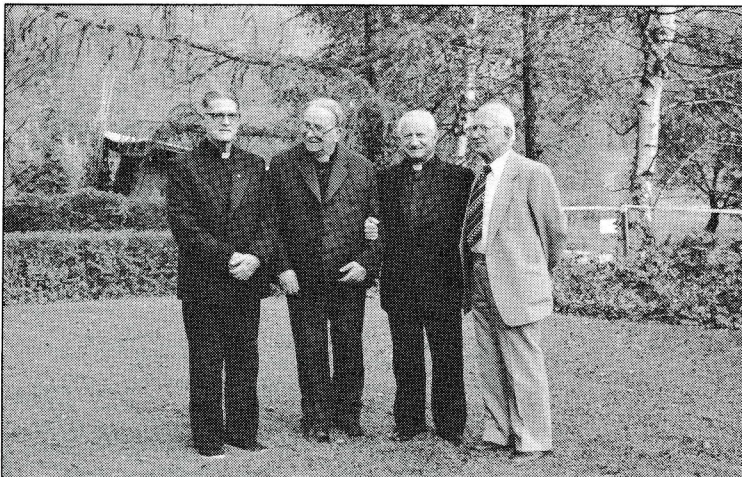
SAKSIDA: Ko se misijonar približa svojim sobratom, začuti njihovo odprtost in toplino. Možnosti pa so tudi za povsem konkretno sodelovanje z misijonarji. Morda tudi to, da bi jim kdo sledil v poklicu...

Priporočamo se za znamke vseh vrst, ki jih zbiramo kot pomoč za misijonarja g. Ernesta Saksida. Vsem, ki jih boste poslali (na Rakovnik), se lepo zahvaljujemo!
Franc Saksida

KOCIPER: Čutim, da se med sestrami in salezijanci poživlja misijonska zavest. Gotovo bo v prihodnje prišlo do lepega razcveta misijonskih poklicev, kot je to značilno za don Boskovo karizmo. To bo pomenilo prenovitev in poživitev družbe. Bogu se moramo zahvaliti, da smo v zadnjih šestih letih kar štiri sestre odgovorile na misijonski klic!

JELIĆ: Skoraj vse počitnice sem preživela v Sloveniji in sem res globoko občutila misijonsko zanimanje in zavzetost slovenskih vernikov. Zelo dovezetni in velikodušni so se izkazali v vseh pogledih. To mi je v pogum in tolažbo.

Naslove misijonarjev lahko dobite na našem uredništvu!

VRHOVNI PREDSTOJNIK SOTRUDNIKOM

Vrhovni predstojnik g. Egidij Viganò je med svojim obiskom v Sloveniji od 22. do 25. septembra 1989 v nedeljo 24. govoril sotrudnikom, ki so se na Rakovniku zbrali k letnemu shodu. Navzočih je bilo 65 sotrudnikov. Po pozdravu koordinatorja sotrudnikov g. Jožefa Prhavca je vrhovni predstojnik nagovoril navzoče:

Zahvaljujem se za pozdrave, ki ste jih izrekli po svojem predstavniku. Pozdravljam vas s posebno simpatijo in ljubeznivostjo. Menim, da ste tukaj le predstavniki velike množice sotrudnikov.

Živimo trenutek laikov. Sotrudnik je laik, ki je prežet z don Boskovim duhom. To pomeni, da je treba v tem trenutku spodbuditi tako kakovost kakor tudi številčnost sotrudnikov. Drugi vatičanski cerkveni zbor in škofovska sinoda sta dala nov zagon laiške-mu gibanju. Božje ljudstvo sestavljajo predvsem laiki. Bilo je rečeno, da so laiki velikani, ki spi. Po nekaterih delih sveta so določeni družbeni sistemi dali laikom uspalavalno sredstvo, da bi spali še naprej. Mi pa se moramo zbuditi. Moramo se opogumiti in poživiti svoje duhovno mišičevje. Vse božje ljudstvo mora postati apostolsko in misijonarsko. To so razlogi, zakaj so med laiki tudi sotrudniki.

Sotrudniki pa imajo svoje poslanstvo in posebnega duha. Biti sotrudnik pomeni imeti predvsem tega posebnega duha, ki je duh evangelija. Ta duh je optimističen, ker izhaja od sv. Frančiška Saleškega, ki so mu rekli, da ima duha Marijinega slavospeva Moja duša (Magnifikat). Ta duh je dru-

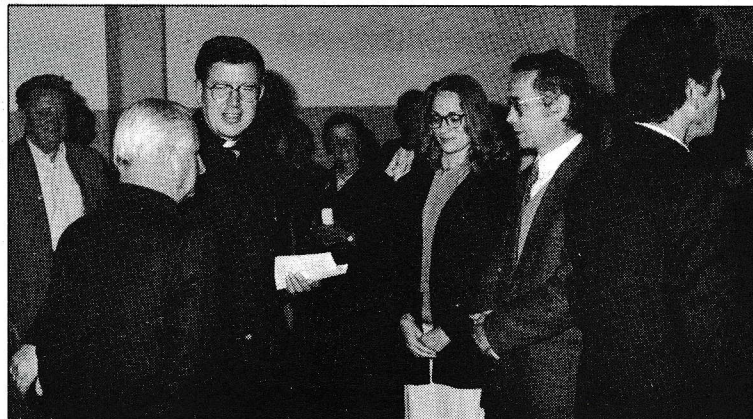
gačen od tistega, ki izhaja iz Usmili se me, Bog (Miserere). V Cerkvi je namreč veliko poklicev. Nekateri so poklicani h kontemplaciji, drugi postavljajo v središče Kristusovo trpljenje, spet drugi zadoščujejo za grehe. Vendar je tudi poklic, ki se trudi sodelovati z Bogom stvarnikom, ki čuti v sebi moč vstalega Kristusa, ki živi iz upanja, da bi mogel rasti v dobrem. In takšen je duh sv. Frančiška Saleškega ali duh slavospeva Moja duša. Sotrudniki morajo biti veseli ljudje in z velikim upanjem v srcu. Don Bosko je temu duhu slavospeva Moja duša poveljuje Gospoda dodal še srčno, pogum.

Ne bojte se biti katoličani. Imejte moč, da vero ponižno po-

kažete navzven v družini in povsod tam, kjer živite.

Temu duhu je don Bosko dodal tudi poslanstvo, lahko bi rekli skoraj duhovno strast. Ta strast je ljubezen do mladine. To je skrb, kako bi mladini posredovali krščanske vrednote. To je skrb, da bi mladina rastle kot Kristusovi prijatelji. Pri tem duhu smo prepričani, da bo dober kristjan tudi pošten občan, član družbe. Ta duh srčnosti, veselja in optimizma nas vodi pri delu med mladino. Salesijanski sotrudniki v katoliškem laikatu imajo prav to lastnost. Če je sploh kaka oblika apostolata potrebna pri vas, je prav ta oblika. Z vsemi močmi je potrebno braniti načelo, da mladi pripadajo družini. Starši in vzgojitelji pa morajo tej mladini pomagati, da bi razvila te pravice. Seveda, tega se ne lotevamo s pištolami in mitraljezi. To delamo v družini, v cerkvi z najrazličnejšimi zamislimi in načini, ki so na voljo, in zdi se, da jih je vsak dan več. Da bi pa mogli to izvršiti, moramo imeti v srcu omenjenega duha in strast. Zato pravimo, da je to duh in ta moč poseben milostni dar (karizma), ki ga Bog daje nam in Cerkvi. Papež je don Boska imenoval za očeta in učitelja mladine. Za sotrudnike bi tudi moral veljati naslov: prijatelji in vzgojitelji mladih.

(naprej prihodnjič)

ŽIVLJENSKI UTRIP V USTANOV DON BOSKOVIH PROSTOVOLJK

Kdo so don Boskove prostovoljke?

V svetu živimo tiho in neopazno. Naš vzor je Jezus v Nazaratu, ko je živel v družini. Pri izvrševanju običajnega poklica je živel skrito in v neprestanem darovanju Očetu v popolni čistosti, uboštvu in pokorščini. Don Boskove prostovoljke smo svetna ustanova, ki se trudi, da bi v Cerkvi uresničila posebno poslanstvo sv. Janeza Boska predvsem v delu za mlade, najrevnejše, za duhovne poklice in misijone.

Duhovno poglobljanje.

Jezus se je večkrat umaknil v samoto, da bi tam spoznal voljo svojega Očeta. Tudi prostovoljke se za nekaj dni umaknemo svetu, da bi na duhovnih vajah odkrile in spoznale božjo voljo, si nabrale novih moči za poklic, ki ni le delo zase, temveč prijateljstvo in od-

govornost do bratov in sester, s katerimi živimo in delamo.

Krona letošnjih duhovnih vaj je bil zadnji dan, ko je ena od kandidatk naredila prve zaobljube, dve pa sta ob začetku drugega letnika aspirantata prejeli konstitucije naše ustanove. V vsaki izmed nas se je dvignila prošnja k Bogu: "Gospod, daj, da bi vsako leto znova doživljale rast naše mlade ustanove!"

"Prostovoljka se ne sme odtujiti svetu niti stati ob strani kot brezbrizna gledalka, še manj pa, da bi svet vsevprek obsojala. Nasprotno, hoče posnemati Jezusa, ki se je tako zelo zanimal za svet, da se je učlovečil in bil skušan v vsem, razen v grehu (Heb 4,15). Jezus je vse doživljal stvarno in globoko. "Jezus, odrešenik človeka. On je Beseda, ki se je učlovečila, ki je sprejel vso človeško naravo, tudi spolnost, in jo povzdignil v čistost," pravi Janez Pavel II. Papež Pavel VI. pa je dejal za posvečene v svetu: "V intimnosti vaših src bo svet posvečen. Biti zavzeti za vrednote v svetu, to je vaš način, kako ste Cerkev in kako jo predstavljate. Tako se rešujete sami in hkrati oznanjate odrešenje."

Tretji vrhovni občni zbor.

Od 28. julija do 13. avgusta 1989 je bil v Rimu tretji občni zbor naše ustanove. Namen zbora je bil dokončna prenova pravil kot to zahteva drugi vatikanski cerkveni zbor in izvolitev novega vodstva. Geslo zbora je bilo: "Don Boskove prostovoljke naproti letu 2000." Zbora se ni mogla udeležiti nobena prostovoljka iz Slovenije. Dosedanjo vrhovno predstojnico Anno Marocco je zamenjala novoizvoljena Gianne Martinnelli.

Zbor je trajal petnajst dni, saj je sprejemanje pravil zahtevno in odgovorno delo. Osnutek pravil, ki je bil narejen že na prejšnjem zboru, so morale na podlagi raznih predlogov dopolniti in tudi izboljšati. Pri tem je bilo treba upoštevati zgodovino, dokumente drugega vatikanskega cerkvenega zbora in različne razmere, v katerih prostovoljke živimo.

Na dan otvoritve zbora je sodelovanje vodil vrhovni predstojnik salezijancev g. Egidij Viganò.

BOG KLIČE V VSAKEM ČASU

Bomo imeli zadosti duhovnih poklicev?

Kdo naj odgovori na to vprašanje!

Gotovo je to, da nam jih že sedaj primanjkuje.

Pri nas so močno usahnili poklici za redovnike laike.

Kaj o tem misli navdušen salezijanski pomočnik in misijonar g. Jožko Kramar, smo hoteli zvedeti v naslednjem pogovoru.

Kaj je potrebno, da se fantje odločijo za duhovni poklic?

Ko se mladi odločajo za svoj življenjski poklic, jih razen misli na gmotni dohodek vodi tudi želja, da bi bili v življenju srečni, uspešni in zadovoljni.

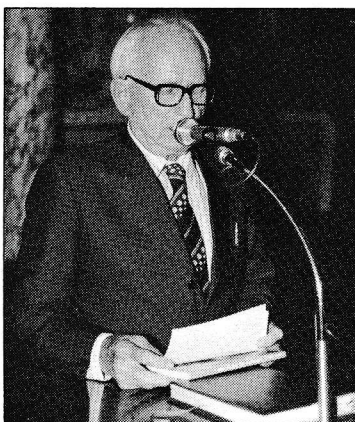
Mlademu naj bi pokazali pot do takega (duhovnega) poklica, ne toliko z besedo kot z zgledom predvsem tisti, katerim bi naj sledili. Kdor hoče privabiti mlade v duhovni poklic, mora sam izžarevati veselje in zadovoljstvo.

Zakaj se niste odločili za duhovniški poklic, ampak za sobrata pomočnika? Kaj vas je takrat vodilo?

Za duhovniški poklic se nisem odločil, ker se nisem čutil sposobnega za tak poklic. V sobratih pomočnikih, ki sem jih srečeval, pa sem v prenekaterih našel privlačnost, ki mi je ugajala, in sem se tedaj brez vsakega obotavljanja oklenil poklica salezijanskega pomočnika.

Kako je na vašo odločitev (za pomočnika in ne za duhovnika) gledala vaša mama? In drugi okrog vas?

Domači ideala mojega poklica sploh niso dosti razumeli. Mama bi me morda rada videla kot duhovnika, toda o tem mi ni nikdar govorila. Drugi pa so se mi

čudili, češ, kako morem biti redovnik z zaobljubami, ko pa nimam niti redovne obleke.

V čem je "prednost" salezijanca pomočnika?

Po mojem mnenju je prednost salezijanskega pomočnika v tem, da ima možnost približati se delavcu ali vajencu, gojencu na dosti lažji in naravnejši način kot duhovnik, ker mu je s svojo miselnostjo in s svojim delovanjem veliko bliže in ga kot takega v glavnem mladi veliko lažje sprejmejo.

Kaj naj bi bil salezijanec pomočnik?

Salezijanski pomočnik naj bi bil zlasti med mladino vesel, zadovoljen, vedno bi moral imeti čas za mlade in biti z njimi sproščen in živahen. Nevšečnosti in težave bi moral biti sposoben ohraniti sam zase.

Kakšne so možnosti danes za ta poklic pri nas v domovini in v misijonih?

Bog pošilja (daje) v vsakem času poklice za vse svoje ustanove. Vzgojitelj mora znati te poklice v svojem gojencu odkriti in jih skrbno z ljubeznijo gojiti. Tudi pri naši mladini danes, tako v domovini kot v misijonih, cveto taki poklici, ki pa ne dozoriijo zaradi pomanjkanja prave nege: v družini, v družbi, v šoli, pri vzgojiteljih.

Svojčas je bilo med slovenskimi fanti veliko poklicev za pomočnike; kako to, da jih danes ne?

Pomanjkanju poklicev danes je v veliki meri kriva porabniška miselnost in ateistična vzgoja. Veliko pa tudi pomanjkanje prilagoditve delu, ki ga morajo v poklicu opravljati. Vsaka (redovna) družba se mora znati prilagoditi kraju in času. Poklici za salezijanske pomočnike bodo spet zacveteli ob zvestobi don Boskove mu duhu.

Knjiga Ljubezen ne pozna ovir je pričevanje, kaj premore sobrat pomočnik; bo koga nagovorila, da se bo odločil za poklic sobrata pomočnika?

Knjiga sama lahko odstreveso, ki zakriva lepoto poklica salezijanskega pomočnika. K vztrajnosti v poklicu pa jih bo pritegnil samo obraz dobrohotnih in veselih salezijancev na sploh, še posebej pa pomočnikov - salezijancev z zavihanimi rokavi.

Če bi kratko napisal duhovno oporoko, kaj bi zapisali?

Živimo v polnosti don Boskovega duha, ki ne pozna nobenih kategorij med svojimi člani; le-to bo odpravilo vsak problem poklicev.

pogovarjal se je T. C.

DEDIŠČINA RADNE

S hitrimi koraki se nam je približala jesen. Po vrnitvi od nedeljske maše sedim v domačem parku za mizo. Misli mi uhajajo tja daleč v preteklost. Tudi sam sem krepko zakorakal v jesen svojega življenja (80 let). Človek na svoji življenjski poti doživi veliko veselih, še več pa težkih trenutkov.

Iz časov stare Jugoslavije se spominjam, ko je bilo na Radni pri Sevnici ob takratnem salezijanskem zavodu odkritje don Boskovega spomenika. To je bilo enkratno doživetje. Množica ljudi, ki se je zbrala na zavodskem dvorišču, je z velikim veseljem sledila temu slavju. Žal je kmalu prišla druga svetovna vojna. Sovražnik (Nemci) je brate salezijance pregnal daleč od tako lepega in mnogo obetajočega doma na Radni. Ta zavod se tudi po končani vojni ni mogel več obnoviti. Seme pa, ki je bilo zasejano v slovenska srca po zaslugi salezijanske ustanove, je vzkliko in obrodilo bogate sadove med našim narodom.

Še mlad fant sem se seznanil s salezijansko družbo, saj z njo so-

delujem že več kot 60 let. Od prvih časov srečanja s salezijanci visi v moji sobi slika Marije Pomočnice. V stiskah in preizkušnjah sem se vedno zatekal k naši nebeški Materi Mariji, ki drži v svojem naročju Dete Jezusa. Jezus razprostira svoje roke nad nas, nas blagoslavlja in vabi k sebi. V hudih časih, ko ni bilo videti več nobenega izhoda, mi je bil pogled na sliko v sobi edino upanje in pa zaupna prošnja, po kateri sta mi Marija in njen Sin vedno pomagala. Krogle, ki so mi bile namenjene, so se odbile od njenega plašča, s katerim me je ognila in zaščitila.

Tudi danes se ob težkih trenutkih in preizkušnjah vedno z upanjem zatekam k Mariji, saj ona vedno in rada pomaga nam slabotnim in včasih tako preizkušnim sinovom. Kdor se s trdno vero in zaupno molitvijo obrne na Marijo Pomočnico, bo vedno prejel tisto, za kar prosi in ne bo nikoli razočaran!

Franc Jug
Blanca

SVETI JANEZ BOSKO

praznovanje na
Rakovniku

28. januarja 1990

Zunanja slovesnost praznika ob 14.30 za vse, ki imamo radi don Boska in se navdihujemo ob njegovi duhovnosti.

31. januarja 1990

V rakovniškem svetišču Marije Pomočnice celodnevno čiščenje Najsvetejšega. Priložnost za poglobljeno molitev, za zakrament sprave in zahvalo sv. Janezu Bosku za vse, kar smo dobrega prejeli. Maše so ob 7.00, 10.30 in 18.00!

Pridite, počastimo
svetega Janeza Boska!

VEZILO 1990

Gospod nas pošilja,
da omogočimo mladi-
ni dozorevanje v oseb-
no prepričani sklad-
nosti med vero in živl-
jenjem.

Egidij Viganò

DUHOVNE VAJE V ŽELIMLJEM

V polletnih počitnicah so namenjene predvsem fantom 7. in 8. razreda. Vse skupine začno prvega dne ob 11. uri in zaključijo s kosilom zdanjega dne!

1. skupina 15. - 17. januarja 1990
2. skupina 18. - 20. januarja 1990
3. skupina 22. - 24. januarja 1990
4. skupina 25. - 27. januarja 1990
5. skupina 29. - 31. januarja 1990
6. skupina 1. - 3. februarja 1990

Vabljeni!

VRHOVNI PREDSTOJNIK ZA SALEZIJANSKI VESTNIK

Zadnji dan obiska vrhovnega predstojnika, 25. septembra, ko je že dodobra spoznal naše delo in položaj, smo hoteli njegovo sporočilo še posebej za bralce Salezijanskega vestnika in za vso salezijansko družino, ki jo Vestnik povezuje.

Kako živeti v don Boskovem duhu danes v najrazličnejših okoliščinah življenja?

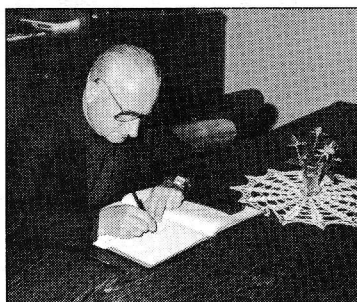
V don Bosku odkrivamo notranjo držo, po kateri je bil sposoben imeti jasne cilje, pri čemer je vedno upošteval konkretne okoliščine. Uči nas, naj imamo držo apostolske ponotranjenosti, ki jo imenujemo svetost, duhovnost, in je lastna vzgojitelju mladih. On je uspel mlade vzgojiti za svetost. Na oltarjih imamo fante in dekleta, ki so sad njegove vzgoje. Uči nas, da bi prav tako imeli radi mladino, kot jo je imel don Bosko.

Kaj pričakujejo mladi od salezijancev in salezijanske družine?

Mladih je veliko, so v najrazličnejših okoliščinah. Mi večino delamo s krščanskimi skupinami mladih. Med mladimi kristjani je danes čuti radikalnost v odnosu do zahtev evangelija. Hočejo krščanstvo, ki gre do dna, ki skuša reševati socialne, ekološke probleme, pa tudi probleme pravičnosti, družine, osebne svobode. To so veliki ideali za prenovitev družbe.

Kakšni so vaši vtisi o navzočnosti salezijanskega duha v Sloveniji?

V Sloveniji je zelo vidno navzoča karizma svetega Janeza Bos-

ka. O tem so mi govorili slovenski škofje, s katerimi sem se srečal v Stični. Vsi so zelo pozitivno govorili o salezijancih. Predlagali so več zavzetosti na nekaterih novih področjih dela z mladimi, ki se jih ni lotil še nihče. Tako bi naj don Boskova karizma postala resničen dar za krajevno Cerkev.

Kakšna naj bo po vašem mnenju salezijanska župnija?

Dejstvo, da je pri vas navzoča samo ena pastoralna struktura, ni preveč dobro in je celo nevarno. To lahko skrči mladinsko pastoralo na župnijsko pastoralo. Taka splošna pastoralna je lahko zelo dobra, toda ni tisto, kar naj bi bila don Boskova karizma kot obogatitev za krajevno Cerkev. Salezijansko župnijo in same salezijance naj bi označevala sposobnost raznovrstnega dela za mladino: združenja, izleti, srečanja v prostem času... za vse pa naj bi bil kriterij duh oratorija.

Kaj predlagate za poživitev salezijanske družine?

Razumem okoliščine, da je v vaši družbeni ureditvi manj možnosti za različna združenja, to je pač omejeno. Cerkev pa raste povsod, ne glede na družbeno ureditev in človekovo prizadevanje. Potrebno je poživiti sodelavce, ki dejavno živijo vero v apostolskem duhu svetega Janeza Boska. Potem so tud bivši gojenci. Gotovo jih je med vami še veliko, tako tistih starejših, kakor tudi različnih vrst iz zadnjih časov.

Kakšen pomen pripisujete verskemu tisku?

Don Bosko je največ govoril o tisku, ker je bil tisk v njegovem času najbolj pomembno sredstvo družbenega obveščanja. Danes so še druga sredstva. Toda tisk svoj pomen še vedno ohranja. Don Bosko razume salezijanca vedno kot posredovalca sporočila, ne samo kot vzgojitelja, temveč tudi kot pisatelja, predvsem za ljudstvo in mladino. Bodite pozorni tudi na druga sredstva družbenega obveščanja. Čeprav je pri vas težko govoriti o televiziji, radiu, je vseeno potrebno biti odprt za nove možnosti. Salezijanec je vzgojitelj in posrednik sporočila.

Salezijanski vestnik povezuje salezijansko družino; kakšno posebno sporočilo imate za bralce Vestnika?

Vedno naj bo resnično sredstvo, ki povezuje vse veje salezijanske družine. V njem naj najde odmev vse, kar se dogaja v salezijanskem svetu. Vedno naj bodo informacije, ki vzgajajo in poživljajo zavest. Poročila o misijonih naj spodbujajo k človeškemu bratstvu. Posreduje naj vse, kar gradi salezijansko duhovnost. In podobno.

pogovarjal se je M. K.

Sliki Jožeta Zela v mariborski salezijanski župniji

MARIJA POMOČNICA

Vsakdo, ki se bo iskreno in ne površno približal tej sliki, bo začutil stisko sodobnega človeka, ki ga duši svinčeno-žveplasti dim in ustvarja nepredirne oblake, za katere se zdi, da bodo zatemnili sonce in zastrupili življenje na zemlji. Hkrati z njim lega na duše otožna žalost, ki zamegljuje človeku pogled v prihodnost in ugaša upanje v srcih. Kakor krik je na sliki zbrana množica, ki se zateka k Mariji Pomočnici, obliti z zarjo ob čistem izviru, med domačimi rožami. Še je upanje za svet, človek ni sam, prepuščen zlovešči hudobiji, ki se vse bolj razrašča po vsej zemeljski obli. Vse to diha iz Zelove slike in le likovno šolano oko spoznava, kako večje je slikarju uspelo posredovati to občutje z vsemi razpoložljivimi sredstvi, z barvami in kompozicijo slike. Barve, ki pokrivajo "solzno" dolino, vzbujajo skoraj že slutnje pekla. Marijina dvignjena roka, ki loči oba svetova, hkrati kaže na veličino in vzvišenost boljšega sveta, ki ga Mati božja predstavlja. Nenavadna in sveža je upodobitev otroka Jezusa ob Marijinem vznožju. Na ta način je svojevrstno poudarjena varovalna kretanja roke s plaščem. Otrok v materinem zavetju, z njim pa vsi, ki se k njej zatekajo. Ob tem, lahko bi skorajda rekli neposrednem sporočilu slike, pa je umetnik vtkal še veliko starih simbolov, ki s sebi lastno govorico poglobljajo pomen sporočila in nagibljejo k razmišljanju. Marijo obliva zarja - eden izmed prastarih simbolov božje matere, zarje odrešenja, iz katere je izšlo sonce pravice, Kri-

stus. Podoben pomen ima čisti izvir. Iz Marije je izšel tisti, ki nam daje žive vode, ki svojo čredo napaja z vodo življenja, ki vsakomur, kdor jo pije, postane izvir vode, tekoče v večno življenje. Hkrati je izvir tudi znamenje čistega evangeljskega nauka. Ta poteši človekovo žejo po pravičnosti in dobroti ter smislu življenja, ki ga zaman iščemo v kalnih vodah človeškega egoizma. Marija drži v rokah šmarnice, prastaro znamenje rešitve in zveličanja. Nežnim cvetovom v njenih rokah strupena megla, ki tja ne seže, ne more do živega. Ob Jezusu se igra hermelin (vrsta podlasice). V srednjem veku so ga radi upodabljali kot simbol Kristusa, saj se neustrašeno loti kače in jo tudi pokonča, podobno kakor je že v protoevangeliju napovedano o ženinem zarodu, ki bo kači glavo strl. Jezus je premagal zvitega zapeljivca, staro kačo, in uničil smrt. Marija Pomočnica z Jezusom je naslikana v domačem okolju, ki močno spominja na bližnjo okolico, štajerske in pohorske livade. Ob njenem vznožju so raznovrstne travniške in gozdne cvetice, ne shematsko in dekorativno naslikane, pač pa osebno in z veliko ljubeznijo upodobljene, saj so tudi to "portreti", vzeti iz slikarjeve popotne skicirke. Nevsiljivo nam govorijo, da bomo šele tedaj, ko bomo znali prisluhniti govoric rož in ptic, mogli zaznati odtise Stvarnikovih korakov v velikem vrtu narave, kar nas bo spet napolnilo z velikim spoštovanjem do vseh bitij in usposobilo za ustvarjanje boljšega sveta.

DON BOSKO

Tudi nevajenemu opazovalcu razkriva don Boskova upodobitev marsikaj o tem velikem možu, obenem pa nam pripoveduje, kako ga je odkril in razumel umetnik.

Don Bosko je obkrožen s svojimi fanti. Posebna dragocenost in čar te upodobitve so ti fantje, sami resnični živi liki iz župnije. Umetnik Jože Zel, sloveč portretist, je zbral ministrante, da so "pozirali" za sliko. Tako se bodo še čez vrsto let prepoznavali na tej sliki in se vpraševali, koliko so se približali velikemu vzorniku. V ozadju slike je poetično zaokrožena podoba mariborske okolice, vmes celo nogometna vrata z delom igrišča, (menda prvič upodobljena na katicerkveni sliki, pa vendar) prav posrečeno, saj izražajo svetnikovo vodilo: vse delajte, samo greha ne. Ta postavitev v domače okolje, z resničnimi ljudmi, razkriva umetnikovo spoznanje in pripravljanje, da je don Bosko svetnik za današnji čas, in more veliko dati prav sodobnemu človeku, tudi pri nas, v Mariboru.

Sliko oblikuje za Zela tako značilni zadržani, kultivirani kolorit, ki ga s svojo bogato tonsko paletto uvršča med velike mojstre čopiča.

Peter Požauko

(sliki na zadnji strani)

Vedno sem povsem zaupal v Marijo Pomočnico. Ne moremo pogrešiti, Marija nas varuje.

Sv. Janez Bosko

+ Rudolf KOŠIR

(r. 4. VIII. 1904 - + 23. VIII. 1989)

Pri pogrebem obredu v cerkvi in na prelepem pokopališču v Sodražici so 25. avgusta 1989 odmevale vstajenske pesmi, ko smo k večnemu počitku polagali truplo rajnega očeta Rudolfa. Po besedah Škofa Leniča je bil človek, ki je Bogu izročil polno, zrelo življenje. Ob smrti je lahko govoril kot Jezus: Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo!

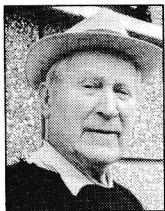
Bil je nerazdružno povezan z domačo cerkvijo, saj je celih 60 let bil na voljo celotnemu župnijskemu občestvu, ne samo s petjem, ampak tudi z delom in zglednim krščanskim življenjem. V domačem kraju pa je veljal za človeka, na katerega se je lahko vsak zanesel. Med štirimi otroki je Tone postal salezijanec - duhovnik.

Navzoči smo goreče molili, da bi dobri Bog dal našemu narodu veliko takih očetov in gospodarjev! Bog mu podeli radost večnega življenja!

T. C.

+ Janez ŠANTELEJ

(r. 26. IX. 1900 - + 6. IX. 1989)

Ne morem se znebiti predstave, da je namreč rajni sobrat Janez odfrčal lahkotno kot melodija, vse više in više, kot slavček, ki je vse življenje hrepenel, da bi zapel Bogu pred

njegovim prestolom. Bil je božji slavček - pevec; pri nas bo sedaj nekoliko manj veselja in šegavosti od izgubi tega sobrata, pa zato več pesmi in prešernosti v zboru povečanih božjih otrok. Bil je človek, ki ni pel le z grlom, ampak mu je prepevalo srce in duša.

Tako je odšel od nas ta trenutek najstarejši sobrat, salezijanec - pomočnik, v mesecu, v katerem bi dopolnil 90 let. Bil je eden tistih don Boskovih sinov, ki je v globini duše dojel svojega ustanovnika in služil Gospodu vse življenje z veseljem, predano, velikodušno, brez godmjanja, brez zagrenjenosti in žalosti - vedno s pesmijo!

Prehodil je dolgo življenjsko pot od tistega dawnega septembra na prelomu stoletij, ko je zagledal luč sveta v Goricah, župnija Hrenovice, pa do zadnje postaje na Trsteniku. Bog ga je poklical v zrelih letih v salezijansko družbo kot sobrata pomočnika; in taka je vedno bila Janezova odločitev. Od leta 1927, ko je napravil prve

zaobljube, do konca, celih 62 let redovnega življenja je v vseh službah in vseh okoliščinah živel zvestobo Bogu in poklicu (Zagreb - Kapela - Uroševac - Dobrna - Koprivnik - Ankarani - Želimlje - Trstenik). Bil je vzgojitelj, kuhar, cerkovnik, najbolj srečen pa je bil kot vodja godbe; poprijel pa je povsod, kar je bilo potrebno storiti.

Rajni Janez je bil človek, ki je dozorel v Bogu! Videti njegov nasmeh in doživeti ljubeznivost in dobrohotnost - to je božji čudež v duši človeka, ki se je povsem daroval Bogu! Tako kot je o njem na pogrebu dejal inšpektor, je bil "učlovečena vedra evangeljska ljubezen, človek, ki je s petjem in rožnim vencem spremljal 20. stoletje".

Pesem občudovanja mu je zapel redovni sobrat Jože: "Vsi, ki smo te poznali, vsi, ki so te le srečali, so dobili vtis, da so se srečali s srečnim in zadovoljnim človekom. Od kod to veselje? Našel si zaklad salezijanskega poklica. Iz tega zaklada je vrela tvoja pesem, tvoj pristen nasmeh, tvoja prijetna in spodbudna beseda, tvoja goreča molitev, tvoj Bogu posvečen delovni dan. Pesem, ki je izraz veselja, slovesnosti, praznika in lepote je nenehno vrela iz tvoje srca. Dragi Janez, prosí pri Bogu za nas, da bi tudi nam Bog bil edina pesem, resnica in življenje!"

V družini, kjer je zrastle duhovni poklic rajnega Janeza, so se za duhovni poklic odločile še štiri sestre: tri usmiljenke in ena notredamka.

Rajni Janez čaka vstajanja med svojimi redovnimi sobraty na pokopališču na Trsteniku, nad katerim se dviga Storžič (2132 m) in naš pogled usmerja v nebo!

Naj nam daritev tega plemenitega življenja izprosi številne poklice, predvsem sobratov pomočnikov! Gospod Janez, radostno prepevajate vso večnost pred božjim oblakom!

T. C.

+ Ignac ZALETEL

(r. 23. VIII. 1914 - + 29. IX. 1989)

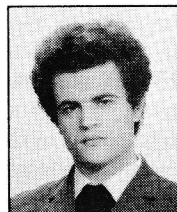
Rajni Ignac, oče našega sobrata - duhovnika Janeza, je vse življenje združeval v čudovito celoto vero in dejavno življenje po veri. Z ženo Jožefo sta vsak večer molila rožni venec, redno bila pri maši in zakramentih. Kot odlični mizar pa je bil vedno zraven, kadar je bilo potrebno kaj postoriti v župnijski ali drugih cerkvah.

Pokopališče Šentvid pri Stični od 1. oktobra 1989 hrani za vstajenjski dan posmrtno ostanke rajnega očeta. Naj počiva v božjem miru!

T. C.

+ Jakob BOSTNER

(r. 9. II. 1948 - + 11. IX. 1989)

Z vsako smrtjo naših bližnjih in dragih se odkrha tudi del našega življenja, ki še ostajamo. Posebej pa se nas skrivnost smrti dotakne, če umre mlad duhovnik sredi svojega dela, ki ga je

opravljal z veseljem, predano in z mnogimi načrti za prihodnost.

Rajni Jakob se je rodil na Drenskem Rebru v župniji Pilštajn v družini, iz katere je zrastle še duhovni poklice sestre redovnice pri hčerah Marije Pomočnice. Srednjo šolo je končal na Hrvaškem (Križevci, Reka), teologijo pa v Ljubljani. "Zavedam se svojih pomanjkljivosti, vendar upam, da bo mogel Kristus tudi po meni storiti kaj za Cerkev..." je zapisal v prošnji za duhovniško posvečenje.

Omahnil je že po 13-ih letih duhovništva in po 23-ih letih življenja v salezijanski družbi. Kot duhovnik je deloval najprej na Razborju, deset let pa v Škocjanu. "Znal se je približati vsakemu človeku, ga nevsiljivo povabiti k sodelovanju in se z navdušenjem loteval težkih in zapletenih del. Ostal nam bo v spominu kot veder, požrtvovalen, duhovno resen in za vsakršno delo pripraven sobrat in duhovnik", je ob slovesu povedal inšpektor. Kar naprej je odmevalo iz besed vseh, ki so se poslavljali od ranega Jakoba: dober človek, plemenit in preprost, goreč duhovnik.

"Zato so na Martinovo nedeljo škocjanski verniki onemeli skupaj z njim. Še prejšnji večer je pel s cerkvenimi pevci, v nedeljo pa je s svojo negibno navzočnostjo vsem vzel glas" (inšpektor). Nikdar ne bomo zvedeli, zakaj mu je tistega večera tako hitro odpovedalo srce.

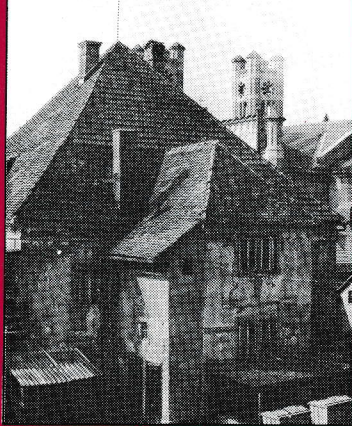
Božja pota niso naša pota. Urnika od poklica nismo sestavili mi. Bili naj bi pripravljali vsak čas na darovanje. Vse zbrano občestvo v cerkvi Vseh svetih na Žalah, skupaj z g. nadškofom Šuštarjem in okrog sto duhovniki, je vneto prosilo, da bi seme duhovniškega in redovniškega življenja, ki je padlo v zemljo, obradilo nove duhovne poklice v naši Cerkvi. Dragi sobrat Jakob, iz blaženosti pri Bogu, kjer si deležen izpolnitve sojih hrepenenj, posreduj za nas, ki smo še ostali, da bomo vedno pripravljani na Očetov klic!

T. C.

+ Janko BOŽIČ

(r. 21. VII. 1906 - + 19. XII. 1989)

O življenju in delu rajnega Janka, sobrata pomočnika - krojača v prihodnji številki Salezijanskega vestnika.

Začeli smo kot grajski, čeprav revni. Potem pa smo doživeli isto usodo: grad in salezijanci.

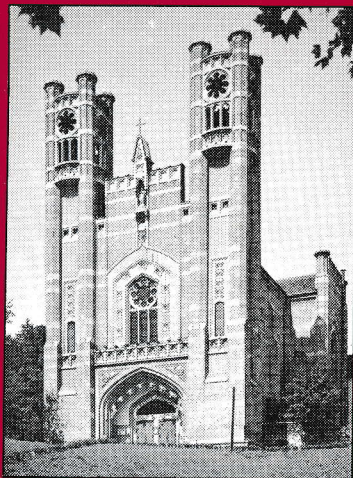
"Danes do temeljev predelana graščina Rakovnik iz srede 17. stoletja komaj še zasluži ime spomenik... Že od leta 1900 dalje je v rokah salezijancev . . ." (Gradovi na Slovenskem, str. 23). Grad od leta 1945 ni salezijanski!

NA ZAČETKU JE RAKOVNIK

Na Rakovniku bomo čez dobro leto praznovali 90-letnico prihoda salezijancev v našo domovino. Salezijanskim sodelavcem je leta 1900 uspelo kupiti grad Rakovnik, kamor so 23. novembra 1901 prišli štiri don Boskovi sinovi. Rakovnik je postal zibelka in središče salezijanskega dela v naši domovini. Tu je do leta 1945 potekala široko razvejana salezijanska dejavnost: vzgojni zavod, osnovna šola, obrtne šole, tiskarna, oratorij, bogoslovje, Knjižnice, romarsko svetišče... Potem pa je bilo potrebno vse začeti znova!

Prva železobetonska zgradba v Ljubljani, kjer je skozi vzgojo in izobraževanje šlo veliko generacij mladih. Sedaj pa je v teh prostorih tovarna Angora.

Romarsko svetišče Marije Pomočnice je začelo rasti z blagoslovitvijo temeljnega kamna 1904, posvečeno pa je bilo šele 8. septembra 1924. Od leta 1956 je tudi župnijska cerkev.

O Marija, pomočnica bližnjemu in boš nam til!

Salezijancem je pred vojno uspelo ustanoviti svojo bogoslovno šolo. Bodoči duhovniki so si tu nabrali visokošolsko modrost.

